

#StudentsFreeTime

Середньовіччя серед нас

Серіал, який підкорив серця та розум мільйонів

Вважаєте, ми одні в цілому Всесвіті? Це зовсім не так. Разом із нами існують безліч інших народів. Вони живуть у своєму часовому просторі, мають власні держави, міста, світогляди та культуру. Ці люди чимось схожі на нас, але і досить істотно відрізняються. Йдеться не про інопланетян або паралельні світи – зовсім ні. Маються на увазі культурні надбання – книги, фільми, серіали, – а саме, фентезійний жанр.

(детальніше на стор.9)

Король Ночі

Give Me Your Money

Дід Морозе, виставляйся!

Або скільки коштів потрібно витратити на святковий стіл

Скоро наступить найчарівніше, найжаданіше свято для мільйонів людей – Новий рік. Вулиці та кімнати надягнуть святкові шати – маленькі ліхтарики, а в душі буде панувати передчуття свята з рідними серцю людьми. А студенти ж особливо чекають великий святковий стіл із безліччю салатів, м'ясних делікатесів та солодощів. Після життя в гуртожитку це саме те, що потрібно для перезарядження. Все це добре, чудово, але часто впирається у гроші. Витративши велику суму на подарунки, залишається відкритим питання: «Що поставити на святковий стіл?». Запропоную вам дві не схожі одну на одну ідеї.

(детальніше на стор.5)

Святковий стіл

#StudentsFreeTime

Урочисте відкриття балу

Свято танцю в ДНУ

Або як пройшов щорічний студентський бал

У Палаці студентів ДНУ 15 жовтня відбувся щорічний студентський бал. Осіннє свято танцю відвідала понад сотня пар студентів та викладачі університету, які мали змогу поринути в атмосферу краси та мистецтва. Цьогорічний студентський бал під назвою «Маски» відкрив нове сторіччя в історії ДНУ. (детальніше на стор.8)

Порелаксуємо ?

Гра престолів» по-українськи

«Кроги», укри, скоморохи, дрони, альфа та омега, візантійські листи... Ні, це не набір випадкових слів. Саме з цього вінегрету незрозумілих термінів починається роман А. Цаплієнка «Стіна». Його книга – як збірка можливих відповідей на питання, які хвилюють зараз кожного. Як прогноз, якого ми так сильно очікуємо і ще більше боїмося почути.

(детальніше на стор.13)

«Кожна людина - це книга»

#StudentsFreeTime

Краще один раз побачити, ніж сто разів почути

Першого та другого листопада в Києві проходив медіафорум під назвою «Непотрібні журналісти», на який завітали студенти другого та третього курсів ФСЗМК. Як проходив захід, що почути, про що дізналися та кого зустріли журналісти з ДНУ – читайте далі.

(детальніше на стор.8)

Нові медіа та вічні цінності

THINK about IT

Ректор «таможки» знову сів за парту і написав зі студентами диктант

Дніпро взяло участь у Всеукраїнському радіодиктанті національної єдності. Одним із місць проведення став Університет митної справи та фінансів, де кожен бажаючий зміг перевірити свої знання з української мови.

(детальніше на стор.2)

•Наука - це не нудно•

Майбутні журналісти в гостях у NOOSPHERE

Прогулюємо пари з користю

Студенти журфаку відвідали міжнародну практичну конференцію «Передові технології та протидія РХБ загрозам: Організація заходів безпеки, протидії та реагування на надзвичайні події на сході України». Захід відбувся в Інжиніринговій школі NOOSPHERE.

Першу лекцію розпочав Дмитро Подворчанський, головний проджект менеджер проекту My Pol System. Він розповів про новий мобільний додаток «My Pol», цілло якого є полегшення спілкування між населенням та поліцією. За його словами, зв'язок із правоохоронними органами був значною проблемою для людей з обмеженими можливостями. На сьогоднішній день за допомогою цього додатку фіксується до 15 % порушень, з яких лише 1 % хибні.

«Аналогові проекти існують і в інших країнах. Наприклад «Dubai Police». Але його можна використовувати лише в Дубаї. Схожий додаток є й у Сінгапурі. Там проблема в іншому – в них по суті нема порушень».

Для мене став неприємним досвідом виклик поліції в Парижі. У відповідь на мій дзвінок пролунала фраза: «Sorry, we don't speak English». І це майже в серці Європи. З додатком «My Pol» людина може їхати до іншої країни, не хвилюючись, що вона не знає її географії чи мови», – підсумував Дмитро Подворчанський.

Не менш цікавою була лекція

Олександра Ведмеда «Використання даних БПЛА для відображення та побудови 3D-моделей». Він розповів про переваги застосування дронів над інформацією, отриманою зі супутника: «3-х вимірний модель місцевості будується автоматично. Ви отримуєте максимально якісні фотографії. Дрони виявляють відмінну точність у визначенні геокоординат. Їх робота не залежить від того, як часто йдуть дощі чи з'являється туман. В той час як при підвищеній хмарності ви нічого не побачите зі супутника крім цієї хмарності».

Олександр Ведмедь говорить про головні проблеми використання дронів. Завдання оператора, який ним керує, полягає не лише в пошуку важливої інформації. Він повинен зберегти дорогий дрон. Він також додає, що БПЛА вже активно використовуються українськими снайперами. Крім військових дронами цікавляться й аграрії. Нові технології дозволяють їм працювати більш ефективно.

Закінчився захід презентацією пристрою WheelKeep. Цей пристрій вмонтовується у велосипед та за допомогою PUSH-сповіщень повідомляє власника про крадіжку.

*Радіаційних, хімічних, біологічних
Безпілотний літальний апарат*

Ніколь Савченко

«Антон, сфоткай. Ну ще одну фоточку, будь ласочка»

Презентація від WheelKeep

•Практики багато не буває•

Ректор «таможки» знову сів за парту і написав зі студентами диктант

Дніпро взяло участь у Всеукраїнському радіодиктанті національної єдності. Одним із місць проведення став Університет митної справи та фінансів, де кожен бажаючий зміг перевірити свої знання з української мови.

Текст пролунав в ефірі «Суспільного радіо UA». Його зачитав автор – доцент Київського університету імені Грінченка, педагог, лінгвіст, теле- і радіоведучий Олександр Авраменко. Подія приурочена до дня української писемності та проводиться на всій території України вже 19-й рік поспіль. Аудиторія університету була переповнена. Тут зібралася велика кількість учасників: від школярів до пенсіонерів, які приїхали з усієї області. Темою диктанту стала історія української писемності. Текст називався «Від бересту до паперу». Автор розповів про розвиток української писемності від наскальних малюнків до сучасних носіїв інформації. Диктант написав і ректор «таможки» Дмитро Бочаров, доцент, кандидат юридичних наук. За його словами, цей захід допомагає в популяризації української мови в регіоні, так як 75 % жителів області досі розмовляють російською.

«Завдяки проведенню подібних челенджів люди вдосконалюють свої навички в написанні. Це як спорт: щоб зберігати форму, потрібно регулярно їм займатися. Так і з мовою: її постійно потрібно практикувати», – зазначила доцент кафедри української мови Ксенія Володимирівна Тараненко. По закінченню диктанту більшість учасників залишилися задоволені результатом. Наприклад, студентка 1-го курсу Наташа з самого початку була впевнена в

своїх силах. Вона стверджує, що під час написання не зробила жодної помилки: «Мені було цікаво брати участь у такому масштабному заході, я старанно готувалася і сподіваюся на відповідний результат».

Цього року організатори внесли зміни: текст диктанту оприлюднили на сайтах UA: «Українське радіо» і UA: «Суспільне мовлення» вже через 15 хвилин після закінчення. Після чого учасники змогли перевірити, наскільки

успішно вони впоралися з завданням. У минулі роки диктанти відправляли електронною поштою на перевірку. Через великий обсяг роботи результати доводилося чекати по кілька тижнів. Їх озвучували в грудні в ефірі Українського радіо.

Організатори порахували, що це буде вже не так актуально, тому вирішили опублікувати текст одразу після того, як усі учасники відіслали свої роботи. «Дорогі учасники, не потрібно турбуватися, якщо ви припустилися кількох помилок у диктанті. В цьому немає нічого страшного. Не поміляються тільки професійні філологи та доценти. Якщо ви допустили не більше 4 помилок, це відмінний результат», – заспокоїв учасників Олександр Авраменко.

Флешмоб підтримали українці з різних країн світу: Іспанії, Китаю, Канади, США, а також в посольствах України в Норвегії і Дубая. Нагадаємо, в минулому році в акції взяло участь 33 тисячі осіб, з них 311 не зробили жодної помилки. Це стало рекордом за весь час існування проекту.

Микита Шмалько

Ректор Митної академії Дмитро Бочаров

Від редактора

Ранкове крижане повітря, в'язані светри, роздязнені дерева... Зима впевненими кроками захоплює метушливі вулиці міста. В такі моменти хочеться отримувати більше тепла. Від чого можна зігрітися? Ароматні чаї, гаряча кава, м'якенька ковдра, цікавий фільм, веселі зустрічі з друзями, пухнастий котик... І, звичайно, добре написані тексти.

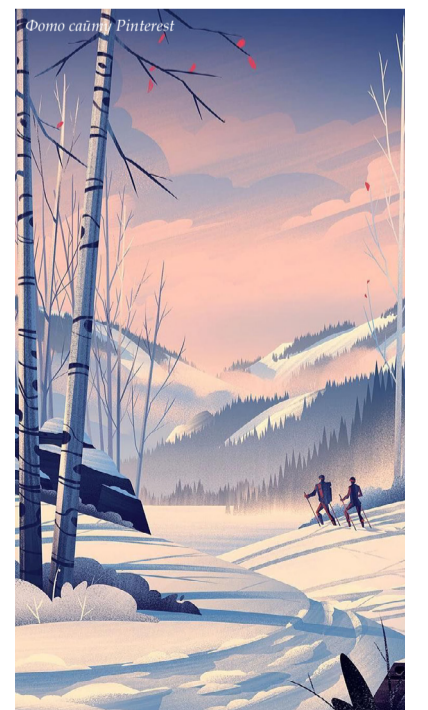
Для нас перший місяць зими – це кінець семестру. Заліки, екзамени й нескінченний список домашніх завдань не дозволяють розслабитися. Поки ти закривав всі свої «хвости», вже назбирався десяток нових. І не можна забувати про газету. Вона сама себе не надрукує. Обов'язки головного редактора в цей час множаться на два. Трудноців теж вистачає: відсутність сну, постійні обговорення й суперечки, мільярди виправлень. Кожного разу, перетворюючи роботу, знаходиш нові помилки. Збожеволіти можна. І ось, коли ти в тисячний раз втомленими очима переглядаєш текст на моніторі, і антиплагіат вибиває далеко не стовідсоткову унікальність роботи, просто рве дах: «Це ж якими пеньочками треба бути, щоб плагіатити!».

Холодний погляд і довге мовчання (адже ми мали б уже друкувати не третій, а четвертий випуск)... Думаєте, ми втомилась, опустили руки й забили на все? Ага, звісно, і не мрійте! Ми так просто не відчепимось від своїх читачів. Скоро новорічні свята, і ми теж готували подаруночки. Цей номер буде особливим. Ми намагалися виправити всі свої найменші прорахунки й трішки поекспериментувати над оформленням. І це далеко ще не всі сюрпризи. Нарешті в нашій газеті з'явилось інтерв'ю! Й не одне. Ще більше новин, більше порад, авторські казки, новий погляд на традиційні та багато інших цікавинок чекають на вас на сторінках зимового випуску «Гончар Інфо».

Цього разу не буду розкривати всі таємниці. Я сподіваюся, що ми змогли на 100 % втілити всі свої задуми. А якщо ні, то в нас попереду ще цілий семестр. Як би важко не було, я готова з абсолютною впевненістю сказати: «Мені подобається, що ми робимо. Вогонь в очах ще досі палає. І ми не збираємось зупинятись».

Побачимось у наступному 2020 році. Легкої сесії та веселих свят!

З повагою, головний редактор «Гончар Інфо» Ніколь Савченко

• Вчимося під час навчання •

Скроли, здичавілі люди та кінець анонімності в інтернеті

Або як пройшов «Ефект Медіа 2020»

Студенти ДНУ взяли участь у серії майстер-класів «Ефект Медіа 2020». На заході обговорювалися боротьба брендів та зміни способів їх просування.

За словами першого спікера Богдана Буткевича зараз дуже змінюється процес споживання інформації. Однієї конференції вже недостатньо, щоб про ваш продукт дізналися всі. Прес-релізи ніхто не читає. Інтернет – більше не простір свободи.

«Скрол – це один рух по екрану. Рівно 1 скрол у вас є, щоб зацікавити людину», – говорить Богдан Буткевич. І додає: «Люди в соцмережах зараз дикі. Ми всі з вами хочемо щось комусь втюхати. Якщо люди дикі, ними легше управляти. Люди з адміністрації президента взагалі хакнули мозок всій країні, я їм аплодую. Вони можуть хайпати скільки їм захочеться».

Сьогодні світом править

Instagram. А блогерам довіряють більше, ніж експертам. Неможливо просувати свій продукт та ігнорувати зміни, які відбуваються в сучасних медіа. Та, реєструючись у черговій соціальній мережі, треба бути дуже обережним.

«Користування інтернетом у нас не є анонімним. Скролячи, лайкаючи, ми віддаємо свої інтереси. Ми добровільно віддаємо всю свою персональну інформацію», – розповідає Юрій Цимбал, адвокат та керуючий партнер юридичної фірми «TSK Partners».

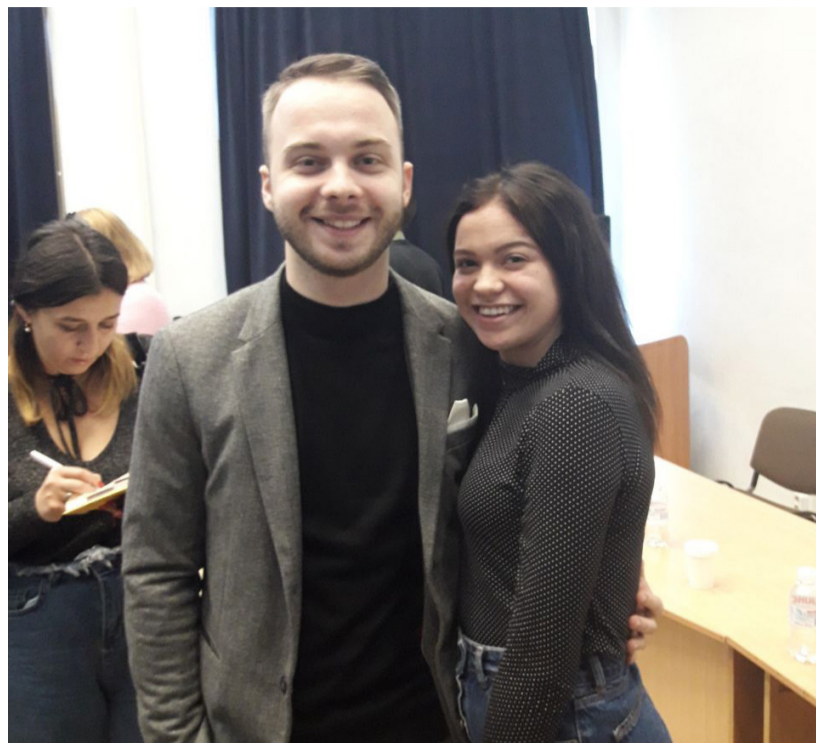
Він радить уважно читати документи, під якими ви ставите «Ок» у своєму смартфоні. Всі ваші правопорушення залишаються в мережі назавжди: «Думайте, що ви робите. Якщо сумніваєтеся, краще запитайте у юриста зараз, ніж платити йому потім».

Не менш цікаво було познайомитися з Наталією Мазур, керів-

ницею Академії блогерства. Вона справжня чарівниця. У своїй школі Наталя за три дні дитині в Instagram може накрутити 30 тисяч підписників. Вона також поділилась порадами, як просувати свій продукт: «Потрібний нетворкінг. Починайте здалеку, знайомтеся з блогерами, ходіть на їх туси, влаштовуйте власні івенти. Треба робити вже щось зараз, якщо збираєтесь через рік виводити свій продукт».

Нові медіа – нові люди. Не дивно, що одним зі спікерів заходу став блогер Андрій Немодрук. Він має 2,68 млн. підписників на своєму YouTube-каналі й охоче ділиться своїм секретом успіху: «Яку завгодно ідею можна подати з гумором. В будь-якій справі не треба нічого робити заради грошей»

Ніколь Савченко

А тут Даша зловила Андрія Немодрука

• Трішки містики •

У музеї Яворницького розпалили багаття

У музеї Дмитра Яворницького пройшла театралізована екскурсія «Український Хеллоуїн»

Це свято є аналогом європейського і називається Велесова ніч. Його коріння сягає в далеке язичницьке минуле Київської Русі. З давніх-давен цей день вважався кінцем збору врожаю. Вірили, що в цю ніч грань між світом живих і померлих стає дуже тонкою, і душі предків приходять у наш світ, щоб відвідати нащадків. «Подійкують, що сьогодні можна не побачити місяць на небі, тому що відьми забирають його і доять як корову», – говорить екскурсовод Дарина Романчук.

Відвідувачі музею могли в деталях побачити, як відзначали свято наші предки, поспілкуватися з актуальними на той час персонажами й особисто взяти участь в обрядах. Екскурсія супроводжувалася містичною музикою. Приміщення прикрашали гарбузи зі злісними підсвіченими посмішками, які вважаються не менш важливими атрибутами свята, як і на Хеллоуїн.

Залами музею ходив «священик» із сокирою, який розшукував відьму і за одне кожному бажаному «міг відпустити гріхи». Також можна було послухати різні «хвацькі» історії та билини. Учасникам подарували медальйони, які відганяють нечисть і приносять удачу.

Присутніх пригощали напоєм «Сольна» (молочна галюциногенна сироватка, настояна на травах і грибах). За словами чаклуна Євгенія, за допомогою неї люди могли спілкуватися з духами і передбачати майбутнє.

По завершенню заходу за давньою традицією розвели багаття, так як воно вважається символом позбавлення від всього поганого, допомагає відігнати душі померлих і провести наступний рік у достатку і благополуччі.

Справжні чарівники, які створюють незабутню атмосферу

Гончар Інфо

Газета студентів факультету систем і засобів масової комунікації Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Випусковий редактор

Ніколь Савченко

«Give Me Your Money»

Валерія Девятко

Заступник редактора

Мілана Головань

«#StudentsFreeTime»

Анастасія Галашева

Редактори рубрик:

Микита Шмалько

«Порелаксуємо?»

Ніколь Савченко

«Їж, пий, читай новини»

Ніколь Савченко

«Я у мамі журналіст»

Катерина Мацак

Редагування

Олександр Верескун

Редагування

Катерина Мацак

«THINK about IT»

Катерина Степаненко

Дизайн-макет

Антон Маринюк

Редагування

З усіх питань звертатися на пошту редакції: savchenko.nikol2910@gmail.com

Микита Шмалько

• Студенти й робота •

Фінансова самостійність

Чи готові студенти пожертвувати вільним часом задля заробітку?

Студентські роки – найкращі. Саме в цей час повною мірою можна відчувати свободу. Жодного контролю від батьків. Роби, що хочеш. Чудово, правда? Редакція «Гончар Інфо» вирішила дізнатися, чи стосується ця «незалежність» гаманця наших студентів.

Говорять, що студенти витрачають усі кошти на розваги. Похід у клуб, у кіно чи до закладу швидкого харчування – не весь перелік улюблених занять. Чи є так насправді?

«Я поєдную навчання з роботою. Мені вже 20. Не зручно

«сидіти на шії в батьків». Чесно кажучи, майже все я витрачаю на їжу. Третю частину своєї зарплатні – на оновлення гардероба. Ну, а що, я ж дівчина. Постійно хочу нового одягу. Мені його критично не вистачає», – посміхаючись, говорить Марина.

Іноді студенти нагадують тарганів: виживуть у будь-яких умовах. Вони можуть до шести ранку «тусити» в клубі, а потім піти на першу пару. Їм не звикати економити навіть на власному харчуванні.

«Поки моїми «спонсорами» є батьки. Зараз знаходжусь у пошуках роботи. Більшу частину коштів я витрачаю на вечірки. Можу в понеділок відвідати гучне свято, залишити там майже всі свої кошти. А потім весь тиждень харчуватися «святим духом». Молодість на те нам і дана», – від-

Фото з сайту Pinterest

А на що ти витрачаєш свої кошти?

верто розповідає Олександр.

Майже кожен представник молодого покоління намагається стати фінансово незалежним. Складається враження, що зараз стало мейнстрімом працювати під час навчання. Консервативні

батьки можуть заборонити піти на власний хліб. Чи значить така заборона щось для амбіційного студента?

«Мені 18 і я працюю. Пам'ятаю, як чекав свого повноліття. Батьки забороняють мені працювати.

Вони говорять, що перш за все – навчання. Вони навіть не знають, що я перейшов у самостійне життя. Планую скоро їм розповісти. З першої зарплатні», – відверто розповідає Артур.

Стає зрозуміло, що сучасне по-

коління прагне до фінансової самостійності. Вони встигають і попрацювати, і хороші оцінки заробити, і на вечірки сходити.

«Я давно працюю. Й зі мною на роботі постійно відбуваються курйозні випадки. Я працюю в call-центрі. Спілкування з людьми стало звичайною справою. Одного разу якийсь чоловік запитав, як правильно варити пельмені, уявляєте?», – сміється Ольга.

«Найважче для мене – звикнути до нового колективу. За останні півроку я змінила два робочих місця. Мене постійно переслідують страх, що я не «увіллюсь» туди. Але все було зовсім інакше. І я безмежно щаслива була працювати з такими приємними людьми», – ділиться Марія.

Новий колектив – це завжди хвилювання. Перед тобою стоїть невідомість, в яку ти мусиш різко зайти.

«Я працюю, ходжу на курси з англійської мови й на вечірки, а в перервах між цим встигаю навчатися. Іноді замислююся, як все це вдається поєднувати. Але я вірю, що поки молодий, потрібно насолодитися життям. Не хочу згаяти свою молодість. Не думаю, що в 70 років я захочу всю ніч танцювати», – розповідає Кирило.

Катерина Мацак

• Вислови думку •

Як харчуються студенти Дніпра

Збирають обід власноруч чи відвідують столові та буфети?

Хто не любить смачно попоїсти? Звичайно, що всі обожають цю справу. Але 5 днів на тиждень студенти встають ранесенько, щоб встигнути на першу (чи з'явитися на 4-й) пару. Їм не про їжу думати. Коли ти поспішаєш, то не завжди встигаєш поспідати, а до обіду не повернешся додому. Шлунок співає серенади на лекціях та семінарах. Відкладати гроші на

смачний борщ у столовій або ж збирати бутерброди ввечера, щоб хрумкати на перерві. Як розв'язують це питання студенти нашого міста? Наша газета опитала трьох молодих людей, щоб дізнатися їхню думку.

Єлизавета, 18 років, студентка 2-го курсу Медичної академії

«Я іноді купую булочки в буфеті нашого корпусу. Але, на жаль, ціни там не надто демократичні. З дня на день можна залишати 20 грн., а потім доводиться економити на транспорті. Тепер коли в мене по плану три або більше пар, то я готую собі бутерброди. Одного разу відварила гречку та нашинкувала салат. Все було холодне, але дуже смачне. Напевно, я була дуже голодна. Також бувало, що сама напекла кекси, ще й усю групу пригостила. Якщо вибирати щось одне, то я за ланч-бокс та холодну гречку».

Аліна, 18 років, студентка 2-го курсу університету Внутрішніх справ

«Люблю сісти та попоїсти по-людськи. Щоб перше, друге та й компот. Сама готую не часто та й взагалі живу на маминих судочках та баночках із борщем. А тягати посуд до університету бажання не маю. Якщо дуже голодна, то їм у столовці або ж виходжу до найближчого магазину та купую шоколад зі стаканчиком зернової кави. Люблю їсти, звичайно, але каву люблю більше. Велика частина мого бюджету витрачається саме на це задоволення».

Максим, 22 роки, студент 4-го курсу ДНУ

Аліна та горнятко улюбленої кави

«Я купую собі пиріжки в магазині «Апельсин» на великій перерві. Можна було б купувати їжу в нашій столовій, але я завжди натрапляю на велику чергу. Купувати щось смачненьке встигаю, а їсти вже нема часу. Бувало запізнився на лекцію, але викладачу не сподобалась моя відмовка про надто смачний суп. Частіше я голодний і незадоволений – весь день «спорчений». Додому приходиш, їсти теж нема чого. Я, на жаль, не кулінар, але маю коронну страву – рис з сіллю. Тому запрошую охочих оцінити мої кулінарні таланти».

Ось так ми поспілкувалися зі студентами Дніпра. Кожен із них знайшов для себе найкращий спосіб харчування між довгими лекціями та нервовими семінарами. А як наші читачі вирішують проблему студентського голоду? Купують шоколадки під партою чи зручно уместившись на стільцях у столовій? Пишіть свої відповіді на пошту «Гончар Інфо». Найцікавіші листи потраплять у наступний випуск газети.

Валерія Девятко

Ліза замислилась про пиріжок

• До свята готові! •

Дід Морозе, виставляйся!

Або скільки коштів потрібно витратити на святковий стіл

Скоро наступить найчарівніше, найжаданіше свято для мільйонів людей – Новий рік. Вулиці та кімнати наднягнуть святковій шапці – маленькі ліхтарики, а в душі буде панувати передчуття свята з рідними серцю людьми. А студенти ж особливо чекають великий святковий стіл із безліччю салатів, м'ясних делікатесів та солодощів. Після життя в гуртожитку це саме те, що потрібно для перезарядження. Все це добре, чудово, але часто впирається у гроші. Витративши велику суму на подарунки, залишається відкритим питання: «Що поставити на святковий стіл?». Запропоную вам дві не схожі одну на одну ідеї.

Супербюджетний стіл

Не обійтись нам лише кілограмом картоплі, щоб зробити недорогий стіл – це не смачно та не святково. Наше завдання – салат, закуски, основна страва та десерт. Вартість кожного продукту вирахована на потрібну кількість, може не збігатися через розміри того чи іншого продукту. Порівнявши ціни в найпопулярніших магазинах Дніпра – «Варус», «Ашан», «АТБ», прорахували середню вартість продуктів без врахування акційних пропозицій. У різний час ціна може змінюватися, тому можливе відхилення від загальної вартості \pm 5 грн.

Почнемо з найпопулярнішого та традиційного салату на Новий рік – це Олів'є. Для нього нам знадобиться: 150 г моркви (75к.), 300 г картоплі (4 грн.), 4 яйця (1.80x4), огірки – 5 шт. (13 грн.), горошок (15 грн.), ковбаса варена півкілограма (25 грн.) та майонез 30 % жирності (10 грн.). Собівартість продуктів на культовий салат вийшла близько 75 грн. на 4 персони.

Далі йде закуска: купляємо лаваш та сир. Для тих, хто любить по-гостріше, можна додати трохи часнику. Сир сулугуні коштує 21 грн. за 100 г, один шматок важив 400 г, та купуємо лаваш 2 шт. по 11 грн. Поділяємо лаваш на 8 частин, натираємо сир, додаємо спецій та звертаємо маленьку шаурму. Бажано підігріти на сковороді, щоб сир розплавився та лаваш став хрустким. Загалом вийде 16 шматочків на 4-6 персон.

Курка на картопляній подушці

Переходимо до основної страви – запеченої курки з картопляним гарніром. Я купила середню за розмірами птицю, яка обійшлася мені у 130 грн. (1,5 кг), докупила до неї декілька спецій: паприку (4 грн.) та італійські трави (7 грн.), сіль та перець, собівартість яких на цю страву не буде понад 2 грн. В один рукав для запікання (8 грн.) поклала курку та нарізану картоплю (1 кг – 14 грн.), засипала усе спеціями та випікала 2 години за температури 180 градусів. Страва на 6 персон.

Фото взяті з сайту kulinar.ru

А-ля шарлотка

Після солоного ми часто хочемо чогось солоденького, тому до святкового столу можна приготувати шарлотку з яблуками. Для якої знадобиться: яблука півкілограма – 10 грн., мука – 10 грн., яйця 4 шт. (1.80x4) та 200 г цукру – 9 грн. Далі готуємо за традиційним рецептом. Страва на 6 персон.

Загальна вартість з урахуванням усіх продуктів 440 грн.

Фото взяті з сайту kulinar.ru

Дуже дорогий (Чи ні?)

На цьому новорічному столі можна зустріти все те, що ми бачили в магазині, але через якусь причину не могли собі дозволити купити. Але саме таке меню я зробила,

якби мала необмежений бюджет.

На салат купляємо 300 г кальмара – 50 грн., 200 г креветок – 40 грн., пекінська капуста – 15 грн., маслини без кісточок – 25 грн., 2 яйця. Нарізаємо все соломкою, заправляємо гірчичним соусом – 20 грн. На 4 персони.

Крутони – це не бутерброд

На закуску можна зробити крутони з червоною рибою та авокадо. Купуємо великий багет (15 грн.) та ріжемо, обсмажуємо на маслі (25 грн. 100 г, нам потрібен шматок 25 г – 6 грн.) на сковороді до хрусткої скоринки. Тонко нарізаємо 200 г сьомги – 160 грн. та робимо соус гуакамоле з авокадо 4 шт. – 80 грн., свіжої зелені (петрушка – 15 грн.), помідору (1 шт. – 5 грн.) та цибулі (1 шт. – 1 грн.), додаючи лимонний сік (1 лимон – 4 грн.). Викладаємо все на крутони, прикрашаємо кінзюю (12 грн. за 100 г). Вийшло 15 крутонів.

Можна зробити ще одну дуже смачну закуску с фуагра та апельсиновим конфітюром. Купуємо 180 г фуагра качиної за 240 грн., багет (12 грн.), апельсиновий конфітюр (120 грн. за 200 г) та 1 апельсин (7 грн.). Викладаємо фуагра на конфітюр та прикрашаємо слайсами апельсину. Вийшло 10 шт.

Фото взяті з сайту kulinar.ru

Рибний король

Переходимо до основної страви. Якщо до дешевого стола ми взяли курку, то тут будемо куштувати осетра. Купуємо рибу за 400 грн. 1,5 кг. До неї беремо лимони (1шт – 7 грн.), помідори (2 шт. – 10 грн.) та баклажани (2 шт. – 15 грн.), які використовуємо для подушечки-гарніру основної страви. Запечемо рибу в духовці з гарніром. Подавати, прикрасивши лимоном. На 4 персони.

Смак ніжності

А тепер черга солодкого. І це класичний чізкейк «Нью-Йорк», який не дуже й бюджетно приготувати. Готові коржі – 60 грн., 100 г масла – 25 грн., 900 г сиру «Філадельфія» (1 упаковання 200 г – 80 грн.; беремо таких 5 шт.), 200 г цукрової пудри – 10 грн., жирна сметана 200 г – 25 грн. та 3 яйця (1.80x3). Робимо все за традиційним рецептом та отримуємо надзвичайно ніжний десерт, який сподобається кожному за святковим столом. На 6 персон.

Загальна вартість: близько 1900 грн.

Ми розглянули два типи меню на новорічний стіл. Ви можете вибрати щось для себе та скомпонувати власні ідеї, використовуючи ще дешевші або навпаки дорожчі продукти. Їсти червону та чорну ікру ложками або куштувати найдешевший майонез – вибір за вами та вашим гаманцем. Веселих свят!

Валерія Девятко

Народження

Як День факультету

Подейкують, що день народження сумне свято. Принаймні так співав Ігор Ніколаєв ще у 90-тих. А саме у той час відбулась значуща подія для всього медіапростору нашого регіону – відкриття факультету журналістики у Дніпропетровському державному університеті.

1996 рік – це не тільки дата народження факультету, але й тема, яку обрали для проведення свята, приуроченого до 23-річчя ФСЗМК. Всі костюми та декорації навіювали той час, а самі студенти показали свої фантазії та уявлення про створення рідного ФСЗМК. Кожен курс презентував свої подарунки до дня народження: пісні, танці, театральні сценки та навіть полотно з абрєвіатурою факультету, яке було намальовано на сцені Палацу культури студентів за лічені хвилини. Але особлива увага була сконцентрована на цьогорічних першокурсниках. Це їх перший, але такий відповідальний університетський захід та перші кроки на студентській сцені.

Цей день став історично важливим для сім'ї журфаку, адже подібне свято відбулось вперше після 5-річної перерви. Історія створення ФСЗМК сягає 1960-х років, коли факультети журналістики існували тільки в двох містах України. Тодішній ректор університету підтримував цю ідею, крім того і великі підприємства Дніпра хотіли отримати нові кадри. Але Валентин Юхимович Маланчук, секретар Компартії України з ідеології, сказав, що у Дніпрі «факультету вільнодумства» не існувати. Отож, наступні роки був тільки факультатив журналістики. У 1991 році вдалося відкрити кафедру журналістики на базі філологічного факультету, а у 1996 – сам факультет. Наша назва збереглася й донині – факультет систем та засобів масової комунікації.

Місце, де медіамолодь регіону отримала знання та майбутнє працевлаштування, не залишається спогадом. Воно збирає навколо себе вже справжніх фахівців у галузі ЗМІ. Привітати

факультет прийшли випускники: Юлія Клименко, Ольга Ховрич, Олена Ягубець та інші. Вони з великим теплом згадують про роки навчання, а особливо, про День факультету – студенти завжди наповнювали свято гумором, танцями та піснями, до заходу долучалися й викладачі.

«Я залишилася в захваті після цього заходу. По перше, були яскраві номери у всіх груп та безперечно було цікаво подивитися на фантазію та постановку наших однокурсників. Гарно попрацювали і старші курси, які ввели свої номери і порозважали публіку. По друге, як людина, яка знаходилась на всіх репетиціях, скажу, що даний захід дуже зблизив та більше познайомив усіх одногрупників. Було настільки цікаво працювати в новій атмосфері, що ніхто навіть не думав про те, що ми тільки заради перемоги».

Студентка першого курсу
Таїсія Скороход

День факультету в 2013 році

«Це був перший День факультету після довгої перерви. Ми дуже хвилювалися. Ми спробували запросити всіх, хто любив ходити на День факультету і раніше, навіть після закінчення університету, хоча і не сильно сподівалися, так як перерва була все-таки великою. Наші хвилювання не були марними. Випускників було мало, зв'язок поколінь, на жаль, перервано. Щиро вдячна тим, хто прийшов. І ось яке питання у мене виникло: «Чим наш концерт може бути цікавий тим, хто не спілкується з нами кожного дня?». Відповідь така: у нас спільний факультет, викладачі, професія. Факультет і викладачі на сцені (в сценках) були, а про професію (смішно та невимушено), нам ще треба повчитися говорити. Мої подруги (колишні студентки) так і сказали: «На наших святах було більше текстів, сенок, тепер більше танців». Проте все сказане мною не скасовує того, що я захоплююся сміливістю та працелюбністю всіх тих, хто подарував нам відродження Дня факультету. Величезне їм спасибі! Окрема подяка творцям та виконавцям мого сценічного образу. Було смішно та здорово».

Доцент кафедри масової та міжнародної комунікації І.С.
Бучарська

"Народження" журфаку

До свята долучилися й четверокурсники

Час минув, а спогади лишилися

«Я бачила, як відреагував зал, коли на сцену вийшов наш 4 курс. Всі звикли, що «дипломники» взагалі не беруть участь у подібних факультетських активностях, але ЖЖ-16 вирішили зламати цей стереотип. Особисто я згадала свій перший курс, коли ми часто виступали, проводили цілі вечори на репетиціях і знайомилися ближче одне з одним. Думаю, саме такі заходи зближують людей і дозволяють їм максимально розкрити свій потенціал. День факультету назавжди залишиться у моєму серці і я згадуватиму його, коли буду ностальгувати за студентськими роками».

Студентка четвертого курсу
Дарина Кучер

НОВОЇ ЗІРКИ

ЄДНАЄ СТУДЕНТІВ

Кожне свято залишається в пам'яті

Ну і який день народження без батьків. Головними глядачами на святі були наші викладачі. І як прийнято – розв'язка історії та привітальне слово декана факультету Демченка Володимира Дмитровича: «Наші студенти всюди: куди б ви не прийшли, вас зустрінуть випускники нашого факультету: у видавництвах, радіо та телеканалах Німеччини, Франції й інших країнах. Я дивлюся на вас, першокурсників, і думаю: а чи зміг би я так само вийти на сцену, танцювати, співати. Ні, не зміг би. Ви активніші, талановитіші. І я цьому радий».

«Ну, якщо чесно, коли ми готувалися, то вже були переконані, що перемаємо. Точніше, навіть не було думки, що можна програти, от і все. Було просто бомбезно проводити час на репетиціях разом зі своїми одногрупниками і (*найкращими) кураторами. Знаєте, оця атмосфера, коли всі дуркують, нічого корисного іноді й не роблять... А ти просто сидиш і кайфуєш від розуміння того, що от нарешті ти один серед цих пришепелюватих і неповторних студентів журфаку. Треба якось повторити».

Першокурсник із команди переможців
Максим Кузміньський

«Найбільше мені запам'ятався момент виходу на сцену ІКС вперше. Тоді, затамувавши подих, ми дивилися один на одного і відчувалося, що кожен з нас знаходиться на своєму місці, всі пазли склалися; стало зрозуміло, що всі репетиції, на які ми ходили та всі сили, які вклали ми і наші куратори у номер, виявилися не даремними. Особисто я отримала величезне задоволення від нашої командної роботи, репетицій та від самого виступу на сцені».

Першокурсниця Даша Стоєва

«Такий симбіоз абсолютно різних талановитих людей на одній сцені заслуговує на те, щоб бути почутим і побаченим. Є надія, що святкові вечори знову знайдуть рамки традиції і будуть невід'ємною частиною кожного нового вражаючого року життя ФСЗМК, а посмішки стануть для всіх нас станом перманентним».

Трьокурсниця Ліза Бельмас

Думка організаторів:

«Це не перше свято, яке ми влаштуємо, але з такою швидкістю ми не працювали ніколи. Неймовірно складно підготувати гідний захід на рівні всього факультету за 2 тижні: знайти спонсорів, зробити подарунки, написати сценарій, розповсюдити інформацію та запросити гостей. Але, попри труднощі, жодного разу не промайнула думка, що ми займаємося не тим. Я люблю ФСЗМК, і поки є членом студентської ради факультету – буду робити все можливе аби студентське життя ФСЗМК було насиченим та різноманітним».

Олександра Ткач, Голова організаційного комітету ФСЗМК

«Я б хотів висловити величезну подяку організаторам, гостям, усім студентам та викладачам нашого факультету, які допомогли створити це свято. Була дуже дружня та сімейна атмосфера на заході. Звичайно, що були деякі проблеми технічного характеру, проте це ставало непомітним, коли виходили першокурсники – усі сонячні, щасливі, красиві. Найяскравіше – це їхні очі, що світилися любов'ю та теплом. Саме вони і показали, що можна створити неперевершене та прекрасне свято».

Данііл Мармура, Голова Ради студентів ФСЗМК

За кадром

Окрім гучного святкування та вражаючих номерів на сцені, є й інший бік факультетського заходу. Адже студенти не тільки готують номери, а й самостійно супроводжують все музикою та світловими ефектами.

Як, не маючи досвіду, керувати заходом, ділитися емоціями студентка першого курсу Таїсія Скорород: «Вперше, на заході такого рівня мені довелося попрацювати, як кажуть, «за кадром», а саме на управлінні музикою та світлом. Це був колосальний досвід! Під час свята мене охоплювали різні емоції. Кожну хвилину спектр відчуттів змінювався: від паніки до радощів. Ти сидиш там зверху, дивишся як твої колеги виступають на сцені, а сам не розумієш, що тобі потрібно робити. І коли щось йде не за сценарієм, а в цю мить забігає організатор – я зрозуміла наскільки це відповідальна праця. Головне – зберігати спокій та знайти однодумців, що будуть поруч. Емоції досі переповнюють та не залишають у спокої!»

І справді, не все так легко як може здатися. Швидкий темп, багато команд та стільки ж музичного наповнення – усе налаштовує на стресову ситуацію. Проте, як сказала Таїсія, головне зберігати спокій і все вдасться!

Крістіна Потапова
Надія Мішина
Олександра Ткач
Автор фото: Марія Гаврил

ФСЗМК - дружня родина

1996

Запальні танці у стилі 90-х

Творчість талановитого студента - Антона Маринюка

• Журналіст на форумі •

Краще один раз побачити, ніж сто разів почути

Або як ФСЗМК відвідав «Новомедіа»

Першого та другого листопада в Києві проходив медіафорум під назвою «Непотрібні журналісти», на який завітали студенти другого та третього курсів ФСЗМК. Як проходив захід, що почули, про що дізналися та кого зустріли журналісти з ДНУ – читайте далі.

Початок листопада. Холод, похмура небо, ввечері – дощ. Але що завадить завзятим студентам-журналістам виїхати до столиці? Адже ціль подорожі – побувати на міжнародному форумі «Новомедіа», мета якого, за словами самих організаторів, «розвиток великого медіасектору, який спеціалізується на прохристиянській та соціальній тематиці». «Як поєднати християнські цінності та журналістику?» – наскрізне питання форуму, на яке намагалися дати відповідь медіаексперти.

Чому саме «непотрібні журналісти»? Щодня в соцмережах з'являються мільйони постів від різних користувачів: від професійних блогерів до звичайних дівчат, що пишуть про те, як пройшов їх день. Кожен з них, по суті, комунікатор, який передає інформацію своїй аудиторії. В когось мільйон фоловерів, у когось ледве сотня назбиралась. Але в кожного є простір для передачі інформації. Журналісти в цьому потоці інформаторів загубилися. І метою форуму було розібратися, чи потрібні журналісти сьогодні.

«Нам не потрібні такі журналісти!», – так висловився один із запрошених спікерів, Пастор Геннадій Мохненко. Здавалось би, чому не потрібні? Адже він і сам являється журналістом. Сенс фрази він розкрив так: «Так. Нам не потрібна така журналістика: брехлива, та, що прогинається під політику, олігархів, тренди, та, що не має цінностей. Справжній журналіст повинен ризикувати, говорити правду, називати

правдиві цифри, говорити гучно та відкрито. Справжній журналіст повинен не тільки казати правду, але і розмножувати її, передавати в маси. В нашій країні зараз багато негативу, так чому б журналістам не говорити про хороше, якого достатньо багато? Зрозумійте, якщо не буде позитивного інформаційного поля, то за логікою, погані речі будуть витісняти позитивні». Батько Геннадій також висловився: «Якщо вашим життям керує страх – вам не місце в цій професії. Ви – пророки в цьому суспільстві, тож говоріть правду, якою б вона не була. І, як би моторошно не було, за найкращі речі ми маємо платити високу ціну».

Одним із запрошених спікерів був керівник каналу «Наш» Тигра Мартиросян, який розповів про нові технології в телебаченні, його вихід на новий рівень. Дав декілька порад молодим журналістам: «Приділяйте більше часу обраній темі, переводьте все на зрозумілу людям мову. Не бійтеся змінювати редакції, якщо вас не влаштовує щось. Це ваше життя, ваша кар'єра».

На форумі були присутні не тільки вітчизняні медійники, але і гості з інших країн. Майкл Фінч – завідувач кафедри комунікацій Міжнародного університету LCC у Клайпеді (Литва) та президент Асоціації комунікацій євразійських дослідників, який розкрив тему доброзичливої об'єктивності в роботі журналіста. Майкл Рей Сміт – відомий професор журналістики з LCC International University. Він розповів про те, як правильно взяти інтерв'ю у важкодоступного експерта. Меган Кларк – редактор нью-йоркського медіавідділу Religion Unplugged. На форумі поділилася досвідом щодо висвітлення релігійних тем та дала поради, як уникнути типових помилок у цій сфері.

Ексклюзивним гостем форуму

була Юлія Мендель – прес-секретар Президента України. Вона розповіла про свій шлях журналіста, головні аспекти в цій справі. Відповіла на велику кількість запитань щодо діяльності гаранта України, розповіла про плани, зі свого бачення розповіла про 14-годинну конференцію Президента та багато іншого.

Останнім виступав Ігор Кондратюк, який розповів про свій шлях на телебаченні, розкрив тему про закони на медіаринку.

Аудиторія форуму була найрізноманітніша: школярі, студенти з різних університетів, люди поважного віку, які ще за радянських часів працювали журналістами та працюють там до сьогодні, молоді журналісти, які прагнуть дізнатися більшого, удосконалитися у своїй справі.

Форум проходив у динамічному ритмі, кожен зі спікерів розкривав свою тему протягом 15-20 хвилин, хвилин 10 відповідав на питання аудиторії. Майже в кожного гостя була презентація, завдяки якій інформація була більш доступна та зрозуміла.

Після виступів, під час перерви, усі охочі мали змогу поставити питання тому чи іншому спікеру вічно-віч, або придбати книги, присвячені тематиці форуму. Хтось заводив нові знайомства, обмінювався контактами для подальшої співпраці або просто товаришування. Хтось ішов до кафе випити кави з друзями, обговорити виступ того чи іншого спікера, ділився враженнями, робив фотографії, дописував у блокторе, що не встиг дописати на лекції, адже інформації було багато. Словом, кожен отримав щось корисне для себе, а форум не пройшов даремно.

Анастасія Галашева

Персона форуму – Ігор Кондратюк

Виконавці полонезу

• Студентські таланти •

Свято танцю в ДНУ

Або як пройшов щорічний студентський бал

У Палаці студентів ДНУ 15 жовтня відбувся щорічний студентський бал. Осіннє свято танцю відвідала понад сотня пар студентів та викладачі університету, які мали змогу поринути в атмосферу краси та мистецтва. Цьогорічний студентський бал під назвою «Маски» відкрив нове сторіччя в історії ДНУ.

Урочисту частину свята розпочав проректор з науково-педагогічної роботи Дмитро Свиначенко. Він відзначив кращих студентів за успіхи в навчанні та досягнення в громадському житті університету.

Учасниками студентського балу стали представники усіх факультетів Alma mater. Студенти виконали урочистий полонез та запальну сальсу, які готували протягом трьох тижнів під керівництвом Галини Лідовської, керівника танцювального клубу «Ритм» Палацу студентів. Не звернути увагу на танцюристів було просто

неможливо, адже юнаки, вбрані в елегантні костюми, та дівчата у вишуканих вечірніх сукнях надавали балові атмосфери минулих століть.

Під час церемонії нагородження гостей заходу вітали творчі колективи Палацу студентів: народна студія сучасного вокалу «Мрія», народний театр-студія «Маски», народний ансамбль фольклорного танцю «Веселка», актори циркової студії «Радуга», танцівники «Майстерні хореографії» та танцювального клубу «Ритм», талановитий музикант Владислав Лисан і неперевершена співачка Людмила Іщенко.

Щасливу мить цьогорічного студентського балу ДНУ розділили всі гості свята. Саме такі заходи дарують учасникам незабутні емоції, приємне спілкування, можливість проявити свої творчі здібності та знайти нових друзів.

Світлана Пархомук

• Студентські будні •

Особливості студентського життя у гуртожитках

Що ж такого особливого? Що трапляється в гуртожитку кожен день, і чим незадоволені студенти? Чим так подобається молоді життя у гуртожитку?

Студентські будні й так не з легких – навчання/робота, сон, їжа (якщо звісно сусід не з'їв). А ще ж треба знайти час на друзів і сім'ю. А будні студента, що живе в гуртожитку – це ніби фільм, жанр якого змінюється за день більш ніж п'ять разів точно. Прокинувся? Займай чергу до душу. На шляху до вбиральні вбий тарганів, і някий Counter-Strike тобі не потрібен! Встиг помитися? То щастя, бо зазвичай кабінки не всі працюють. Через те й черги. Ще звісно й вода не завжди є. І як наводити марафет дівчатам? Домовляються ходити в чоловічий, і хлопці ввічливо поступаються місцем. Частіше за все дівчата гриють відра з водою і прямісінько в умивальці купаються з відер! Ось такі важкі маніпуляції здійснюються лише для того, щоб прийняти душ – це все пишу сама як мешканка гуртожитку.

«Чому я повинна прокидатися о п'ятій ранку, щоб прийняти душ, якщо сам процес займає хвилин 15?! Черги просто жах!», – говорить моя сусідка Саша.

«Я їм останній рік лише в сухом'ятку. Тільки коли додому приїжджаю, то наїдаюсь. На кухні огидно щось готувати. Скрізь таргани і недоїдки!», – розповідає мій друг Влад, мешканець гуртожитку.

«Так, умови проживання бажать кращого. Але стільки в мене друзів, є з ким спілкуватися. Лю-

блю, коли є компанія», – ділиться враженнями від життя в гуртожитку першокурсник Діма.

«Я так звик вже до всяких посиденьок. Наприклад, та ж гра в мафію, чи просто зібратися компанією і пісень поспівати», – весело розповідає Костянтин, студент четвертого курсу.

«Пам'ятаю як два роки тому тут своє кохання зустрів... А я лише хотів сіль позичити до супу. Вже як два роки з Олею разом», – згадує своє знайомство з дівчиною Ярослав.

«А я взагалі не мав друзів. Спілкувався лише з дівчиною та близькими. Але в гуртожитку якось закрутилось все – тепер компанію маю, навіть в універі не так самотньо», – посміхаючись, ділиться Олег.

Так що в кожного свої причини любити свій гуртожиток чи не дуже... Є люди, що бачать у всьому плюси. А є хтось, хто помічає лише недоліки. Але всі ми згодні в одному: життя в гуртожитку – то чудовий життєвий досвід. Він вчить нас знаходити порозуміння з ближніми, вмінню дружити і співчувати. Також пристосовуватися до багатьох обставин, бути самостійним. Тут можна знайти свою любов, підтримку й завести багато цікавих знайомств. Проводити час весело та не сумувати наодинці. Коли ж ще, як не зараз, у студентські роки так жити і не тужити! Ці роки особливі. Цініть своє життя і людей поруч із вами!

Діана Пшенична

•Серіал до кави•

Середньовіччя серед нас

Серіал, який підкорив серця та розум мільйонів

Вважаєте, ми одні в цілому Всесвіті? Це зовсім не так. Разом із нами існують безліч інших народів. Вони живуть у своєму часовому просторі, мають власні держави, міста, світогляди та культуру. Ці люди чимось схожі на нас, але і досить істотно відрізняються. Йдеться не про інопланетян або паралельні світи – зовсім ні. Маються на увазі культурні надбання – книги, фільми, серіали, – а саме, фентезійний жанр. Одним із найкращих серіалів сучасності є «Гра престолів». Він зображує зовсім інший світ, такий далекий від нашого, але такий знайомий завдяки «вічним проблемам» людства. Стояти осторонь від цієї телеісторії дуже складно, зважаючи на її популярність та вплив на поп-культуру.

Основою для телесаги став цикл романів «Пісня льоду та полум'я» американського письменника Джорджа Р. Р. Мартіна, завдяки чому вона має досить розгалужену структуру. Події «Гри престолів» відбуваються у фантастичному світі, який нагадує Середньовіччя Європи. Відсутність будь-яких технологій, довгі сукні, лицарські обладунки, кам'яні будівлі, кров, багато крові та ріки крові – тут є все те, що асоціюється з поняттям «Середньовіччя».

Серіал має три великі сюжети:

- боротьба за владу над Сімома Королівствами та її символ – Залізний трон. «Скандали, інтриги, розслідування», як то кажуть;
- життя Дейнеріс Таргарієн,

Афіша серіалу «Гра престолів»

дочки поваленого короля, у вигнанні. Візуалізація порад типу «10 кроків до успіху»;

- діяльність братства Нічної Варти, яке охороняє Стіну, та вступившого до нього юного Джона Сноу. Ця сюжетна лінія об'єднує несподобаних – сподобався любителям і зомбі, і романтизованих героїв.

Пам'ятаєте, як важко запам'ятати імена та обличчя людей з нового колективу або всіх історичних постатей? Відтепер це взагалі не проблема! Однією з особливостей серіалу є велика кількість героїв, запам'ятати яких складно навіть найзапеклішим прихильникам. Завдяки такій різноманітності кожен глядач може обрати свого улюбленця, переживання за якого будуть додатковим стимулом не пропустити жодної серії. Персонажі «Гри престолів» – це новий тренажер для пам'яті, так звана «задача із зірочкою», після якої вам все буде під силу. Крім того, у всесвіті цього серіалу вони

не бувають абсолютно білими або чорними. Кожен герой поєднує у собі як негативні, так і позитивні риси, що робить їх схожими на справжніх людей.

«Гра престолів» – фентезі, що дуже зручно для цього серіалу в сюжетному плані. Помер важливий персонаж – можна його воскресити. Супротивником на полі бою є армія, що в декілька разів більша та сильніша, – на допомогу прийдуть дракони, які своїм полум'ям здобудуть перемогу. Набридла буденність та одвічні проблеми людства – яскравості та гостроти додадуть Білі Блукачі зі своєю армією віхтів (раса, представники якої мають специфічну зовнішність, магічні здібності і керують зомбі, якщо простіше). Все це потребує великої кількості спецефектів, які, в свою чергу, приваблюють глядачів та роблять серіал цікавішим.

Гра престолів завжди мала непередбачуваний сюжет, що стало одним із факторів любові публіки.

Серіал має безліч сюжетних ліній із неочікуваними поворотами та шокуючими кінцівками. Тут за просто можуть вбити головного героя (невеличка порада: стежіться спойлерів, якщо вирішили переглянути його). У «Гри престолів» дуже натуралістично показані інтимні сцени та сцени смертей. Зокрема, останніх за 7 сезонів нарахували 2339 (за даними видання «Washington Post»).

Світ цієї телесаги – особливий. Він має власні материки, раси, народи, королівства й міста, унікальну історію, релігії, традиції, мови (для двох із них – дотракійської та валерійської – було укладено словники) та навіть хвороби. Цікаві сюжетні арки та нетривіальні персонажі роблять його привабливим для глядачів. Крім того, «Гра престолів» має надзвичайно гарну картинку, адже її зйомки проходили не тільки у павільйонах, а й у справжніх замках та серед мальовничої природи.

Серіал «Гра престолів» встановлює рекорди з переглядів, має велику фанбазу. А цитати його героїв використовують в рекламі, ЗМІ. Їх навіть можна знайти в Twitter американського президента Дональда Трампа. Він став культовим. Деякі люди пишуться тим, що не бачили жодної серії «Гри престолів» і взагалі нічого не знають про неї. Але, як сказав персонаж цього серіалу, один з головних інтригантів Семи Королівств, Петир Бейліш: «Незнання дуже часто вбиває».

Альона Павлюк

•Холодно? Ми йдемо до вас!•

Гаряча кров

5 способів як не замерзнути в аудиторії

Коли з кожним днем температура у прогнозах погоди зменшується, у голові починає крутитися одна думка: «Зима близько». У цьому випадку лякають зовсім не сніг, теплі шуби та пальта або платіжки за комунальні послуги. Починають виникати сподади про пронизливий холод у приміщеннях в осінньо-зимовий період, від якого часто не рятує навіть опалення. Ця проблема досить гарно знайома студентам, адже просторим аудиторіям, в яких вони знаходяться в навчальному закладі, досить складно прогрітися. Існує декілька способів, аби тремтіння, стукіт зубів та пальці, що не згинаються і не в змозі тримати ручку, залишилися в минулому.

1. Пам'ятаєте, як влітку шорти та майка були вашими незмінними супутниками, а вдягнутися дійсно можна було за 45 секунд, хоч і підготовка до армії вам не потрібна (дівчатам – за фактом народження, хлопцям – як студентам)? Забудьте про це до травня. Уявіть себе капустою і спробуйте надягнути на себе якомога більше речей. Варіант «светр і куртка» в холодній аудиторії вас не врятують, а от багатощаровість – це й як. Майка, светр, кардиган або будь-яка тепла кофта – ось команда зі збереження тепла вашого тіла. Ефект покращиться, якщо одяг зроблений із натуральних тканин та вовни.

2. Замініть пляшечку з водою у своїй сумці на термос з гарячим чаєм. Добре допоможе зігрітися чай з лимоном, імбиром, трав'яний. Для тих, хто його зовсім не любить, заміною може послужити гарячий шоколад. Такі напої – це чудовий спосіб, щоб зігрітися як всередині, так і ззовні, притуливши руки до термоса або чашки.

3. Були випадки, коли доводилось сидіти у приміщенні в рукавицях, що не зовсім культурно та взагалі незручно, коли треба щось записати до конспекту? Вирішити цю проблему здатна грілка для рук. Найкраще для аудиторії підійде каталітична (в дію її приводить спеціальна рідина, яка заливається всередину) та USB-грілка, що може працювати від смартфона.

4. Не хутуйте теплими шкарпетками! Людина ніколи не зможе зігрітися, якщо її ноги знаходяться в холоді. Буде тільки плюсом, якщо це будуть хенд-мейд шкарпетки з натуральних ниток або вовни. Не зайвою їхньою характеристикою стане яскравість, незвичайність, цікаві принти. Це буде підіймати вам настрій і «зігрівати» серце думкою про такі гарненькі шкарпетки.

5. Більше рухайтесь під час перерви. Звичайно, юні шкільні роки вже давно позаду, ви вже дорослі люди і маєте повне право сидіючи відпочивати між парами, та й енергії вже не так багато, як раніше... Стоп! Пройдіться коридорами, а ще краще – сходами. «Поганяйте» кров і стане значно тепліше.

Хоч в університеті й холодно, але у серці завжди повинно бути спекотно. Ці поради допоможуть зрівняти температуру ззовні з температурою у душі, поки не прийшло літо разом із мріями про охолодження.

Альона Павлюк

Афіша серіалу «Гра престолів»

Привіт, з вами на зв'язку першокурсники. Ми кожного дня відкриваємо для себе світ журналістики. Зараз вже стаємо професійними «писаками» та знаємо таємниці ідеального тексту. Шкода, що ці секрети ще не вдається використати на практиці. Але ми щиро намагаємося! Читай, критикуй, давай поради.

•Наживо•

Black Star – фортуна чи довгі роки праці?

Як живе співзасновник лейбл «Black Star»?

Павло Кур'янов, чи як ми звикли чути Паша-продюсер, дизайнер, бізнесмен. Генераль-

ний директор та співзасновник лейбл «Black Star». Продюсер, який працює сьогодні у багатьох

напрямках бізнесу – яскравий приклад self-made-біографії, людина, яка геніально застосувала фінансові таланти у світі шоу-бізнесу. Сьогодні говоримо про секрети успішності та популярності лейбл «Black Star» та відносини у сім'ї.

– Пашу, сьогодні Ви щасливий, мабуть «встали з тієї ноги»?

– О, ні! Я не вірю в прикмети, вважаю, що їх придумали ледарі. Звісно, як і будь-яка інша людина, я часто зазнаю поразок. Говорити, що мені частенько щастить, я, на жаль, не можу.

– А щодо легендарної команди «Black Star»?

– У проект вкладено мільйон тон зусиль, часу, фінансів та нервів. Ця команда, і все, що ми зараз бачимо на екранах, концертах, те, що чуємо у своєму смартфоні – це колосальна робота!!! Через нас пройшли сотні співаків, монтажерів, звукорежисерів. Люди змінюються, ми часто

шукаємо нові обличчя. Наша сім'я з кожним роком поповнюється, але кожного року ми з кимось прощаємося.

– Назвіть, будь ласка, три позиції, чому співакам варто підписуватись з лейблом.

– Все дуже просто. По-перше, ми – команда. Це найголовніший критерій. Команда не дасть тобі помилитися, вона завжди тебе підтримає, надасть поради. З командою ти не впадеш. По-друге, це – зв'язки. В нас налагоджені відносини з радіостанціями, телеканалами, редакціями, журналами, рекламистами. По-третє, у нас дуже велика аудиторія. Тобто, якщо ми маємо нового співака з потенціалом, то він на 100 % знайде своїх прихильників. Наша мета – створення брендів. Наприклад, такі постаті як Єгор Крід, Мот, L'One. Навіть якщо вони вийдуть з лейбл, про них все одно, ще років 10, будуть говорити, і їх, все одно, будуть знати.

– Тобто, «Black Star» – це така собі родина?

– Звісно. І неабияка.

– Як щодо вашої сім'ї? Адже тепер вона кардинально змінилася з появою доньки, а вашу роботу ніхто не відміняв. Як ви з усім справляєтеся?

– Авжеж, все стало по-іншому. Адріана – це наш подарунок від Бога. Хочу сказати, що нам дуже пощастило. Адріана має двох бабусь, двох дідусів та двох прабабусь. Тобто вона завжди на руках, вона зростає в оточенні шаленої любові. Родинні відносини дуже теплі. Мої батьки спілкуються зі сватами. Звісно, зараз ми бачимося максимально часто, проводимо вільний час усі гуртом. Я вважаю, що родина – найголовніше та найцінніше, що має людина.

Тільки щасливих спіткає удача. Усіляких усім гараздів!!!

Олександра Бинкіна

Павло обожає свою роботу

Машина часу

Або як ФСЗМК святкував День народження

1 листопада у Палаці культури ДНУ імені Олеся Гончара студенти факультету журналістики провели власне свято. В цьому році журналісти святкували не тільки всіма улюблений День першокурсника, а й День народження самого факультету. Тобто це було подвійне свято. В університеті ходили чутки, що на заході точно буде щось цікаве.

– Альоно, я знаю – ти теж була присутня на святі. Як студентка вже другого курсу, що можеш сказати про свої враження від заходу?

– Я була просто в захваті від цього Дня першокурсника! На мою думку, кожен курс нашого факультету показав себе гідно. Я побачила досить багато нової, а головне – талановитої молоді. Також мені сподобалось, що прийшло дійсно багато людей. У порівнянні зі схожими заходами інших факультетів у нас була повна зала і це дуже приємно!

– Ти планувала відвідати чи вирішила в останню хвилину?

– Це було вранці. Я прокинулася і, як і зазвичай, одразу почала перевіряти свій Instagram. Побачила пост на сторінці @fszmk.dnu – зрадїла, адже свято для нас усіх. А святя я дуже люблю! І, звісно, навіть не думаючи, я вирішила, що піду. Ще й тема святя була «Дев'яності роки»! Ну як же інакше?

– Це дуже круто, що ти слідкуєш за новинами факультету та університету в цілому! Ну, тоді розкажуй, яка група на святі стала твоїм фаворитом?

– По-перше, маю зазначити, що в цьому році до нас прийшли

дуже запальні першокурсники! Звісно, з усієї концертної програми, їх виступи мені сподобались найбільше. Мені здалося, що я полетіла до вирію, коли бачила ці номери! Всі такі активні, енергійні та зовсім не сором'язливі! Хочу сказати, що це була дійсно боротьба за перемогу і навіть не уявляю, як складно було журі в цьому році. Але свого фаворита я все ж таки знайшла! Мені дуже сподобався виступ групи ЗР-19-1! У своїх мініатюрах студенти показали викладачів очима студентів, яких знають лише 2 місяці! Це було весело. Приємно, що їх жарти оцінили не тільки студенти, а й самі педагоги. Було смішно та не образливо. Також наші рекламисти разом заспівали гарну душевну пісню, в якій розповіли про те, що не уявляють світ без журналістики. Це було зворушливо та навіть після заходу в пам'яті гостей закарбувалися рядки з пісні. А завершила група свій виступ запальним танцем. Вважаю, що це було дійсно круто. Вони молодці.

– Ти з таким запалом говориш про цей день... А ти пам'ятаєш свій День першокурсника? Він був таким же вдалим?

– Так, пам'ятаю. Це ж було минулого року. На жаль, наше свято було не таким грандіозним. У нас було все не так яскраво, як сьогодні у першачків. Того року замало людей брало участь в організації святя, і це дуже прикро. Наразі першокурсникам пощастило, що їх день збігся з Днем народження факультету. Я вважаю, що саме з цієї причини захід вийшов таким масштабним. Навіть якщо б цього року був про-

сто День першокурсника, то ці хлопці та дівчата все одно б дали зрозуміти, що вони активні та ініціативні. Це свято в будь-якому разі пройшло б на вищому рівні. Це не може не радувати!

– Головне, що ти отримала позитивну енергетику та гарний настрій від побаченого та почутого. Дуже приємно, що про першачків говорять у такому ключі. Сподіваюсь, що вони ще не один раз дадуть нам привід для радощів та будуть дивувати!

Оксана Ушко

•Час перерви•

«Дівчина з Данії»

Фільм, який вражає своєю подачею та багатогранністю

Фільм «Дівчина з Данії» зібрав чимало переглядів, отримав нагороду «Блакитний лев», був номінований на «Золотий глобус», «Оскар» та багато інших премій. Такий же загадковий, надзвичайний та зворушливий, як і історія про яку він розповідає.

Робота над фільмом почалася ще у 2004 році. До цього він не міг «запуститись», тому що продюсери не могли знайти актора на головну роль. Місце режисера довгий час залишалося вакантним. Нарешті його отримав британець – Том Хупер. Людина, яка у свій час отримала престижну нагороду – «Оскар».

Історична мелодрама, яка заснована на реальних подіях. Хто знав, що все почнеться з невинної гри у переодягання? Тепер Ейнар – це одна з перших трансгендерних жінок, хто наважився на операцію з хірургічної корекції статі, яка в той час була більш самогубством, аніж допомогою. Фільм розповідає не лише про транссексуалів та як погано їм живеться.

Насамперед, «Дівчина з Данії» – це історія про жінку, яка до нестями закохана в чоловіка. І про чоловіка, якого тягне стати жінкою та втратити багато всього зі свого минулого життя. Це не вульгарний натяк. Ейнар навіть перестає малювати, коли перетворюється у Лілі. Малювання – остання соломинка, яка пов'язує його з чоловіком. Він хоче стати новою людиною. І дилема головної героїні Герди не в тому, чи признається бажання Ейнара стати іншим. Вона полягає в тому, як їй тепер бути з чоловіком, якого вона кохає. Це робить кінокартину більш цікавою.

Не дивлячись на те, що фільм заснований на реальних подіях, відчувається геніальність сценаристів. Наприклад, у випадку з Гердою: у реальному житті вона не підтримувала свого чоловіка та після розлучення вони взагалі перестали спілкуватися. Але куди ж без трагічних переживань?

Хочеться сказати, що зовні фільм виглядає дуже гарно, навіть подих захоплює. Його естетика не дозволяє відволікатися ні на хвилинку.

Без сумніву, це і робота акторів. Безумовно, одна з сильних сторін фільму – Едді Редмейн. Завдяки його андрогенній зовнішності він ідеально підходить для образу Ейнара та Лілі. В його перевтіленні зовсім немає типової комічності. Що стосується емоцій, то немає жодних зауважень. Він переконливий як завжди. Роль Алісії Вікандер, Герди, не так складна технічно, як емоціонально. Якщо Редмейн – це студент, який часто ховається на галерці, то Вікандер сидить на першій парті. Їй приділяється більше уваги. За що роль вона отримала заповітну статуетку – «Оскар». І це не дивно. Акторці часто доводиться зображати складні, суперечливі емоції.

«Дівчина з Данії» – яскравий та надзвичайний фільм, який змушує замислитися над проблемою трансгендерів. Ця кінокартина є досить суперечливою. Багато кому вона може здатися «звичайною мелодрамою на вівторок». Але це не так. У неї є філософський підтекст. Над яким варто глибоко замислитись. Після розуміння відчувається вся повнота та якість не тільки зовнішньої обгортки, але й внутрішнього складу.

Цей фільм цікавий і тим, що в наш час змінюються лише епоха та режисери, а проблеми залишаються такі самі. І поки ми будемо закривати на це очі, мало що зміниться.

«Дівчина з Данії» рекомендується до перегляду не тільки для того, щоб вникнути в проблеми суспільства. Під час фільму можна насолодитися гарною картинкою та грою акторів. Іноді знайти цікавий та якісний фільм дуже важко.

Аліна Діденко

•Казковий час•

Пригоди Картера

Історія марсіанина, який вирішив вступити до ДНУ на факультет журналістики

Далекий 2070 рік. Вчені (а вони ж і дипломати) налагодили відносини з жителями планети Марс. З цього року інопланетним жителям дозволяється приїжджати навчатися на планету Земля. І ось юний марсіанин вирушає в цю далечінь для отримання диплома.

Одного разу на звичайну планету під назвою «Земля» прилетів марсіанин. І так склалося, що приземлився його космічний літак на Україні. А якщо бути точнішим – у мальовничому місті Дніпро.

Картер (так звали прибульця) був звичайним хлопчиком. Він мав свої цілі та плани. Хотів навчитися чомусь новому. Й от перед юнаком постав складний вибір. Який університет йому обрати? А, можливо, вступити до академії?

«В Дніпрі стільки університетів. І цей хороший, і в цього відгуки непогані», – думав Картер. І от нарешті після довгого та ретельного відбору марсіанин зупинився на Дніпровському національному університеті імені Олеся Гончара.

«Яка красива синя будівля, – промайнуло в нього в голові. – Я хочу тут навчатися. Скоріше б переступити поріг цього закладу».

Наповнений рішучістю, Картер постукав у двері приймальної комісії.

– Доброго дня, – з посмішкою сказав марсіанин. – Я хочу навчатися у вашому закладі.

– На яку спеціальність будеш вступати? – втомлено запитала жінка.

– Я... я не знаю.

Юнак дійсно не знав, яку спеціальність йому обрати. В них, на Марсі, система вступу трішки простіша. Там ти не мусиш сам обирати свою майбутню професію. За тебе це зробить спеціалізована програма.

«Що ж, доведеться думати, – засмутився Картер. – Як у мене здібності? Можливо, я добре малюю? Та ні. Навіть пряму лінію ніколи не вдавалося зробити. Можливо, з мене вийде прекрасний фізик? Ні, ні, ні. Єдине, що я вмю – це писати. Мої роботи публікували навіть в «Марсіанських історіях». А на якому факультеті потрібно писати? Я не знаю».

І після довгих роздумів Картер знову вирушає до приймальної комісії. Добрі жінки підказали, що йому потрібен факультет журналістики.

– А що таке факультет журналістики?

– Це місце, де ти можеш по-справжньому розкрити свій талант. А детальніше тобі розповість

декан цього факультету.

Щасливий він вирушив до дев'ятого корпусу. Там мусило знаходитися царство, яке називалося «Факультет систем та засобів масових комунікацій».

– Вибачте, а де тут ліфт?

– Який ліфт? Не працює він.

– Жалюиво. 2070 рік, а ліфт не працює. Доведеться самотужки підійматися на 6 поверх.

«Царство» виявилось звичайним коридором. Немає ні едінорогів, ні веселок, ні фей із чарівними паличками. Навіть цукерки з неба не падають.

«Ох, не так я уявляв іншу планету».

Мудрий чоловік лише всміхнувся.

– Не звичний ти хлопчик. У нас на факультеті таких мало. Та й будь-яких хлопців не вистачає. Сідай пиши творчий конкурс, – перед Картером з'явилися листок та ручка.

Хто б міг подумати, що це виявиться так просто. Картер писав старанно, слова лилися з його серця.

– Ти талановитий. Йди до приймальної комісії та подавай документи. Факультет готовий прийняти тебе в свої обійми.

Спускатися виявилось набагато простіше. За той час, що Картер провів в 9 корпусі, погода різко змінилася. Сильний вітер підіймав все на своєму шляху. Але навіть це не завадило хлопчику йти вперед до своєї цілі.

«Документи прийняли, залишилося

пройти посвяту в журналісти», – щасливо думав Картер.

Хлопчина рахував лічені дні до початку навчання.

За цей час у його голові крутилися тисячі думок. Спочатку він був щасливий, потім почав сумніватися в собі. Далі пішла невпевненість у виборі майбутньої професії. «Ні, в мене все вийде», – говорив Картер сам собі час від часу.

І ось настав цей день – посвята в майбутні журналісти. Зала була наповнена вступниками. На сцену вийшов декан. Він вдягнув мантію. В його лівій руці був шматок паперу, а в правій – перо.

Поруч із ним стояли помічники в таких самих мантіях. У руках вони тримали білі футболки з написом

«FSZMK».

– Чи готові ви діяти лише в інтересах свого читача? Нести правду в цей світ? Писати дні й ночі заради ідеального тексту? Отримувати мільйон правок та все одно йти вперед? Читати кожного дня велику кількість новин і вибирати з них найголовніші? Готові? – далі він зачитував вступників за списком.

На них вдягалися білі футболки. Після цієї урочистої миті вони ставали справжніми студентами факультету журналістики.

«Готовий», – відповів сам собі Картер.

«І яку спеціальність мені обрати?»

Ой, не так».

Декан був схожий на Дамблдора. Такий самий статний і впевнений у собі. Розповідь про факультет знову запалила вогонь у очах марсіанина.

– Я хочу тут навчатися, – захоплено відповів Картер.

– А які екзамени ти здавав?

– Я здавав тест на доброту, IQ та хоробрість. Все на відмінно, між іншим.

Катерина Мацак

•Краще пізно, ніж ніколи•

Ти прийшов — тебе нема: маршрутка тебе підвела

Кожен хоч раз запізнився на пару, але в кожного свої причини: хтось проспав, когось спинили корки, а когось — нарада

На кожну пару запізниться хоча б один студент. Деякі викладачі це ігнорують, деякі відмічають на початку пари, деякі взагалі не впускають до аудиторії. І кожному відомо після курсу історії, хто такі привиди, і як ними стати. Студенти теж реагують по-різному: хтось вдячний, що його впустили, хтось обурюється, а комусь байдуже.

Для студентів запізнення — це не щось суттєве. А от невдоволення викладача зрозуміти легко. До аудиторії заходить людина, яка, в кращому разі, перепрошує, в гіршому — просто проходить, наче нічого не сталося. Але, в будь-якому випадку, вона перебиває думку лектора, стопорить процес навчання. В цьому легко побачити прояв неповаги, легко подумати, що студент не вважає цю дисципліну важливою, а приходить, щоб «н-ки» не було. А ця

непунктуальна особа може ще й почати розповідати про власні права. До речі, запізнення — це порушення обов'язків отримувача освіти, згідно зі статтею 63-ою закону «Про вищу освіту», де сказано: «особа, що навчається у вищому закладі зобов'язана... дотримуватись правил внутрішнього розпорядку вищого навчального закладу». Тобто, казати, що викладач порушує його права — це вершина нахабства. Принаймні, на перший погляд.

Трапляється так, що прибути вчасно буває фізично неможливо, особливо враховуючи перекритий «танк». І якщо «танк» змушує прокинутися на півгодини раніше, то деякі їдуть з іншого міста. Ось ранок вівторка студентки другого курсу Марії, яка добиралася на першу пару аж із Кам'янського: прокинулася о 4:20, вийшла о 5:30, о 7:15 прибула на

дніпровський вокзал і через корки запізнилася на заняття лише на 15 хвилин. І все це заради того, щоб почути від викладача: «Вас немає в аудиторії, ви запізнилися». Хоча людина їхала з іншого міста. І тут вже студент може задуматися про неповагу. Чи поспішатиме так дівчина на першу пару наступного разу — хто знає.

До речі, чи безгрішні викладачі? Вони також запізняються на пари (одна особа дозволяла собі не з'являтися зовсім, але це окрема історія). Слід зазначити, що в цьому питанні студенти більш толерантні й, зазвичай, чекають сорок хвилин, перш ніж покинути аудиторію із чистим сумлінням. Коли викладач каже, що запізнився через термінову нараду, ніхто йому не докоряє.

Олександр Верескун

Коротко про політику влади

•Рідненька•

Університет каже українській "да"

Чому суржик можна почути частіше, ніж солов'їну?

На папері українізація освіти відбулася, але як є насправді, та чим нам загрожує незнання рідної мови?

Закономірним наслідком різкого перевороту російськомовного регіону на рейки державної мови став суржик. Він існував і раніше, але зараз цей "гомункул" розправив свої темні крила. Тепер їх тінь вкриває університет.

Багато студентів це помічають і висловлюють своє невдоволення. Кажуть, що коли викладач порушує закон, використовуючи суржик, чи може він вимагати чогось від студентів, а тим паче викладати?

Дійсно, в аудиторії часто лунає "да". Але й студенти не безгрішні. Деякі відповідають на заняттях стовідсотковою російською, дехто теж використовує суржик. Виходить, що й студенти порушують закон?

Стаття 2, пункт 2 закону "Про державну мову": «Дія цього Закону не поширюється на сферу приватного спілкування та здійснення релігійних обрядів».

Тобто вдома, на вулиці тощо ми маємо право розмовляти тією мовою, якою нам заманеться. А в університеті?

Стаття 9, пункт 1, підпункт 14 закону "Про державну мову": «... українською мовою зобов'язані володіти педагогічні, науково-педагогічні і наукові працівники, крім іноземців чи осіб без громадянства, які запрошені до закладів освіти та/або наукових установ та працюють на тимчасовій основі як наукові, педагогічні, науково-педагогічні працівники або викладачі іноземної мови».

Наші викладачі під виключення точно не підпадають. А що стосується студентів, згідно першого

пункту сьомої статті закону "Про освіту", мовою освітнього процесу в закладах освіти є державна мова. Немає ніяких омовок, що студенти не мусять використовувати державну мову. Вони — рівноправні учасники освітніх відносин, які теж мають свої обов'язки.

Таким чином, кожного разу, коли будь-хто з нас переходить на російську або суржик, наш ФСЗМК стає чудовою практикою для юрфаку, який, між іншим, зовсім поруч — на третьому поверсі.

Виходить, усі ми — це величезна банда рецидивістів, яка постійно та безсоромно порушує закон, і на нас чекає заслужене покарання? Не зовсім. Держава прекрасно усвідомлює, що неможливо одним лише прийняттям закону змусити половину країни перейти на державну мову після сторіч русифікації, тому штрафи за порушення закону про мову з'являться лише через три роки.

Тоді нові покоління студентів виходитимуть із українізованих шкіл, все більше і більше наближаючи вищу освіту до державних стандартів. Викладачі ж, більшість із яких викладали ще за радянських часів, потребують часу на освоєння державної мови, й держава його надає. З цього приводу Олена Володимирівна Назаренко, філолог, доцент кафедри видавничої справи та літературного процесу, каже: «Викладачі дійсно стараються. Для багатьох це складно, для багатьох — це новий досвід. Їм досить важко опанувати українську на рівні державних стандартів. Інтеграція української в освіту відбувається, просто повільно».

Олександр Верескун

Фото сайту Pinterest

•Лікбез•

Почнімо українізацію з себе

Помилки, яких ми навіть не помічаємо

Зараз усе гострішим стає конфлікт між українською, яка пробивається на схід країни, та російською, яка вкорінилася на цих територіях. Боротьба точиться всюди: в магазинах, на телебаченні, в закладах освіти. Студенти та викладачі часто використовують суржик або перекручують українську. Щоб цьому запобігти, розглянемо ТОП-5 найпоширеніших помилок:

- На протязі всього року ми перей-

малися щодо екзамену у Темченко Лілії Василівни.

+ Протягом всього року ми готувалися до практики й не переймалися щодо екзамену у Темченко Лілії Василівни.

- У святі, присвяченому дню народження ФСЗМК, приймали участь студенти 1-4 курсів.

+ ЗР-19-01 не просто брали участь, а

перемогли на святі, присвяченому дню народження ФСЗМК.

- Усі ми на парах Іванової Наталії Іванівни хоч раз робили вигляд, що знаємо всі терміни з глосарію.

+ На 1-ій парі дуже складно вдавати, що ти уважно слухаєш викладача.

- Доброго дня! Зараз ми будемо ро-

бити вигляд, що активно приймаємо участь в обговоренні.

+ Добрий день, любі студенти! Завтра першої пари не буде. Чудових снів!

- Тепер, коли вам будуть задавати питання, ви можете на них не відповідати.

+ А ось коли їх будуть ставити, то відповідь має бути обов'язково.

Дар'я Попкова

Це інтерв'ю — альтернативний погляд на Мишу з казки про Курку Рябу. Їй відведено лише декілька рядків, але, можливо, за ними криється цілий світ?

Підступний злочинець чи жертва обставин?

Ексклюзивне інтерв'ю з Мишею — учасницею усім відомої казки про Курку Рябу

Нам вдалося взяти інтерв'ю з безпосереднім учасником цих всесвітньо відомих подій, із мишею, що розбила те саме золоте яєчко. Зараз вона переходить на правду в надії на те, що їй вдасться домогтися розуміння від світу.

Основний текст:

— Ви розбили найяскравіше диво в житті цього подружжя — навіщо?

— Не думайте, що я мала якісь мотиви. Тим більш, не вважаю, що мною керував злий намір. Я й не знала, що там коїлося, простувала у своїх справах. Той самий великий блискучий предмет, — як ви кажете,

яйце? — розбила випадково. Якщо це комусь нашкодило, повірте, мені дуже прикро, але що ж зробиш.

— Тобто ви дійсно не помітили величезне золоте яйце на вашому шляху?

— Повторюся: так. Чи ви вважаєте, що я отримала задоволення від горя цих людей, вважаєте, що я — великий злочинець, а все це — частина світової змови? Чи це рука долі? Ні, деякі речі трапляються лише тому, що трапляються.

— І той факт, що ці люди планомірно винищували ваших рідних не має до вашого вчинку жодного стосунку?

— Господи, вони захищали своє майно! Хоч ми й опинилися

по різні боки лінії фронту, мені, миші, теж ніщо людське не вороже. І немає в мені ніякої ненависті до цих людей, я їх не виправдовую, але здатна зрозуміти.

— Тоді ви псували їх дім та харчі тому що...

— Це всього лише моя потреба, така сама, як і дурна потреба людини жити у негрізному домі.

— Виходить, що ваша доля — постійне протистояння без особистої ненависті?

— Так, це жахливо. Ми вороги лише тому, що ми — це люди та миша. В цьому наша трагедія.

Олександр Верескун

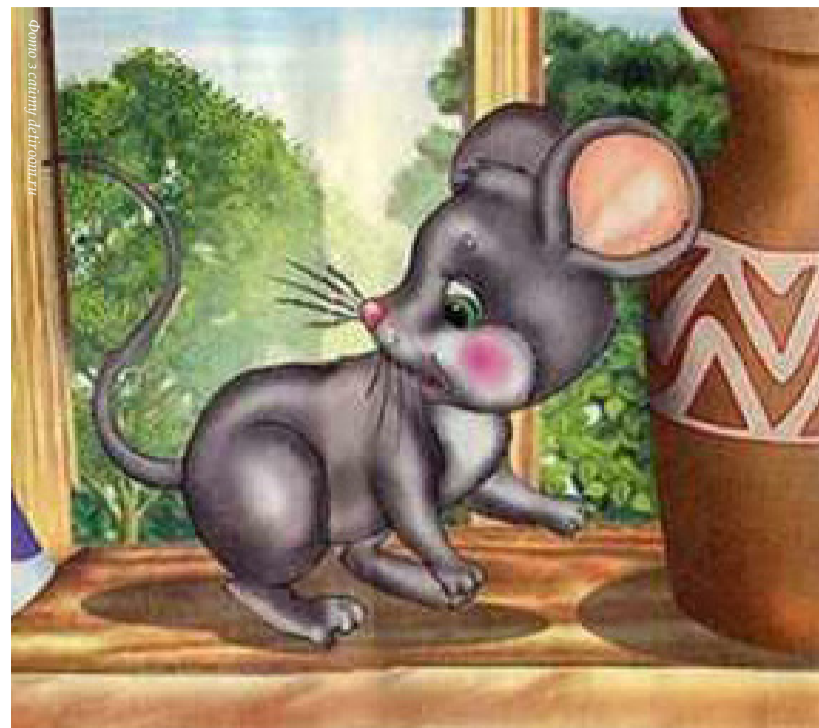

Фото з місця подій

• Свято наближається •

Щасливий Новий рік – кожному

Тест, який допоможе визначитись з проведенням цього свята

Хоч студентам більше знайома «ніч перед Різдвом» (адже буває вона майже перед кожним важливим тестом або екзаменом), Новорічна ніч є значно цікавішою. З кожним днем вона стає все ближчою до нас, тому прийшов час подумати, як варто її провести. Тож, припиняємо скаржитись на відсутність настрою та небажання нічого святкувати. Ви ж не хочете, щоб Дід Мороз застав вас у такому настрої? Цей тест допоможе визначитись зі сценарієм, за яким можна відсвяткувати Новий рік.

1. Як Ви любите проводити свій вільний час?

а) Фільми, книги, смачна їжа – все, що треба мені для гарного дня.

б) Не уявляю власного вихідного без зустрічі з друзями за горнячком кави у кафе або на звичайній прогулянці.

в) Танці до ранку – мій рецепт гарно проведеного дня.

г) Їздити, їздити і ще раз їздити! Будь-куди – хоч до сусіднього міста або селища.

2. Якому одягу Ви надаєте перевагу?

а) Чим простіше, тим краще. Була б моя воля – піжаму взагалі б не знімав/-ла.

б) Стріт-стайл – моє все. Люблю одягатись і стильно, і просто.

в) Обоюдною ексклюзивні речі. Дизайнерський одяг, імениті бренди, вінтаж – це моя стихія.

г) Зручність – понад усе. Спробував/-ла проїхатись у маршрутці у смокінгу/на високих підборах – відразу відчув/-ла всю важливість комфорту.

3. Який фільм Ви оберете, аби створити новорічний настрій?

а) «Духи Різдва» – фентезі про жадібного багатія, якого намагаються перевиховати три Духи Різдва.

б) «Сам удома» – класика новорічної телепрограми, що розповідає про хлопчика, який випадково залишився вдома один на Різдво і йому доводиться боро-

тись з грабіжниками.

в) «Сім'янин» – фільм про багатого холостяка, який одного разу прокидається у звичайному будинку передмістя в колі сім'ї – дружини (колишньої, яку він покинув заради кар'єри) та дітей.

г) «Відпустка за обміном» – романтична історія про двох жінок, які, через невдачі в особистому житті, міняються містами проживання і святкують Різдво у незвичній для себе обстановці.

4. Як повинен виглядати новорічний стіл?

а) Декілька страв-символів Нового року вистачить – «Олів'є», запечена курка, шампанське, мандарини.

б) На столі не повинно бути жодного пустого місця. Якомога більше страв, адже це свято буває раз на рік і відсвяткувати треба якомога краще.

в) Побільше незвичайних страв – фуа-гра, карпаччо, паелья тощо.

г) Головне, щоб святковий стіл стояв біля вікна з надзвичайно гарним видом.

5. Який новорічний подарунок буде найкращим для Вас?

а) Щось невелике, але атмосферне – книга, фотографія на полотні, ароматифузур, незвичайний блокнот тощо.

б) Обоюдною різні гаджети – портативні колонки, смарт-годинники, USB-чашки з підігрівом.

в) Не можу встояти перед одягом та різноманітними аксесуарами.

г) Що може бути кращим за подорож?

Результати тесту. Підрахуйте, яких відповідей вийшло найбільше – «а», «б», «в» чи «г».

Переважає «а» – Новий рік по-домашньому. Атмосфера дому – це те, чого так часто не вистачає багатьом із нас у постійному марфоні «робота/навчання/сон», коли оселя стає лише місцем фізичної присутності. Мова зовсім не про халат, капці та вечерю на дивані з тарілкою в руках. Затишна кімната, ялинка з подарунками, смачні та давно знайомі страви,

посмішки близьких людей – це домашнє тепло Вам не замінить ніщо, навіть вовняні пледи (а от хутро пухнастих улюбленців точно додасть декілька градусів до атмосфери свята).

Переважає «б» – 11 друзів / підставте власне ім'я/. Не обов'язково 11 – запросіть усіх тих, хто відправляє Вам кожного дня мему, кому не соромно показувати фото з трьома підборіддями, хто може згадати про Ваш день народження без нагадувань із соцмереж, один словом – друзів. З ними ніколи не засумуєш, тому свято просто не має шансів пройти погано. Словом, зберіться всі разом і святкуйте якомога веселіше, цікавіше та довше (але пам'ятайте, що 2 січня наступить, навіть якщо Ви не перегорнули календар, і радісні святкові вихідні перетворяться на робочі будні).

Переважає «в» – Елегантна новорічна ніч для не менш елегантної/-го дами/кавалера. Тільки уявіть: ошатна зала ресторану, вишукані наряди, інструментальна музика, ексклюзивне шампанське та незвичайні страви. Вважаєте, що там не вистачає Вас? Мені теж так здається! Треба це виправити саме цієї Новорічної ночі. За таких обставин вона просто не зможе загубитися у Вашій пам'яті, тому збережеться там назавжди.

Переважає «г» – Новий рік у новому місці. Неважливо – за кордоном, чи на Батьківщині – кожна точка на карті має особливу атмосферу. Додайте до неї всю чарівність цього свята і отримаєте незабутню Новорічну ніч. Вийжджайте зі своїх міст та селищ прямо до казки! (Ще й фото стильних гарних можна зробити, що до березня можна буде постити їх у соцмережах).

Р. S. Результати цього тесту – просто варіанти святкування Нового року. Завжди покладайтесь тільки на свої відчуття та бажання, які й допоможуть гарно провести Новорічну ніч.

Альона Павлюк

• Люди, як книги •

«Гра престолів» по-українськи

«Постарайся не зіпсувати історію брехнею...»

«Кроти», укри, скоморохи, дрони, альфа та омега, візантійські листи... Ні, це не набір випадкових слів. Саме з цього вінегрету незрозумілих термінів починається роман А. Цапленка «Стіна». Автор запрошує кожного зазирнути до майбутнього. Як же змінився світ після закінчення війни на сході України? Перед нами два народи, які пішли кардинально різними шляхами: прогресу та деградації. Як же так вийшло? І чи справді війна закінчилась? Його книга – як збірка можливих відповідей на питання, які хвилюють зараз кожного. Як прогноз, якого ми так сильно очікуємо і ще більше боїмося почути.

Нарешті, через 40 років спустошливих, жорстоких збройних сутичок запанував мир... Дві ворожі країни відмежувались одна від одної величезною стіною, яку видно з космосу. Точнісінько як у фантастичній «Пісні льоду та полум'я» Джорджа Р. Р. Мартіна. Тільки замість білих ходоків мавпоподібні створіння, а «нічну варту» несуть миротворці. Але не спішіть порівнювати. Роман українського журналіста – це не пародія на культовий серіал. Він про інше. Гортаючи сторінки «Гри престолів» по-українськи, ми зчитуємо історію нашого минулого й майбутнього, нашого сьогодення.

Книга наскрізь пронизана проблемою війни. Випалена земля, токсичне повітря, зруйновані міста – лише невелика частина принесених нею жакіть. Набагато страшніше, що вона робить з нашими душами. Війна – це отрута, яка повністю знищує особистість, перетворюючи людей у дикунів. Можливо, така ціна перемоги... Але якої перемоги? Ілюзія вибору, маніпуляція масовою свідомістю, абсолютна влада медіа, фабрикація минулого... Ось заради чого було зруйновано мільйони життів. Як ми це дозволили? Може, проблема в нас самих: «Проклята людська природа! Вона і є тим справжнім механізмом, що дозволяє маніпулювати ким завгодно».

Автор ставить нашому суспільству не дуже приємний, але вже типовий діагноз: «Манія величі,

викликана комплексом неповноцінності». Нам видається дикою ідея запропонованого майбутнього. Ми не віримо, що люди можуть перетворитись у товар та жити в безпросвітній темряві, сприймаючи її як єдину можливу форму існування. Але чого ми очікуємо, вже ступивши на цю стежку саморуйнування та заміщення цінностей: «Любов, гроші та слава завжди були тим набором, про який мріяла більшість людей. «Не робити нічого, мати все», – ось вона, наша національна ідея».

«Стіна» змушує дивитись на речі глибше. Кожний вибір, кожне прийняте рішення – це наслідок попереднього і причина наступного: «Жадібність – це жага, яку може втамувати тільки брехня... А брехня, повторена багато разів, змінює реальність і без жодних зусиль змушує вірити в себе кращих із кращих».

Можливо, в кінці запитань стане тільки більше. Та якщо ми не зможемо дати на них відповідь, це ще не означає, що їх не варто ставити. Давайте читати разом. І хоч інколи змушувати свої мізочки працювати на повну. Краще декілька разів подумати зараз, ніж шкодувати потім: «Напевно, десь тут і пролягала перша тріщина між ідеєю та реальністю. Хотіли як краще, а вийшло, як завжди. Життя виявилось гротеском. Література була чудовою інструкцією, але ті, що нею користувалися, не вміли читати. Або руки до книг не дотягувалися, бо не з того місця росли».

Ніколь Савченко

Історія, яка «допомагає конвертувати недовіру в любов»

•Поради гуру•

ПРО МАЙБУТНЮ ПРОФЕСІЮ ВІД СПРАВЖНЬОГО «ПРОФІ»

«На задньому фоні чоловіку ампутують пальці, а я стою губи фарбою»

Написання статей та заміток, зйомки сюжетів та редагування текстів. Для справжнього журналіста все це — повсякденні речі. На початку нашого творчого шляху всі поради будуть ой як у пригоді, особливо, якщо вони — від професіонала. З нами ділиться досвідом власна кореспондентка телеканалу ICTV. Спеціально для «Гончар Інфо» Кристина Венгеляускайте розповідає про особливості нашої майбутньої професії.

— Про початок творчого шляху на телебаченні. Як це було?

— Випадково. Після 3 курсу в нас була обов'язкова практика. Нас відправили на 11 канал. Починала з «як кажуть», і за півроку нас відправили в новини. Там працювала ще півроку, потім запросили на ICTV. Під час практики дивилася, як працюють інші

журналісти, набиралася досвіду. Після підійшла до редактора каналу, спитала, може спробуємо. Відповів, що можна. Почали працювати методом помилок, сліз, невдалих інтерв'ю, текстів.

— Ти — випускниця нашого університету. Які найцінніші знання ти там отримали?

— Кругозір. Ти орієнтуєшся в різних сферах, можеш спокійно спілкуватися з різними людьми: медики, юристи, геологи.

— Робота журналіста приносить багато користі. Який момент у роботі журналіста найпозитивніший як на тебе?

— Коли можеш допомагати людям. Ти отримувеш кінцевий результат, коли стимулюєш роботу деяких держорганів, держслужб. Коли є реакція, коли винні несуть кару. Коли збирається велика сума грошей на лікування дітей.

— А тепер з іншого боку. Який момент найнегативніший у професії журналіста?

— Відсутність можливості планувати свій день, тиждень, місяць.

— Основний «тіло рух», після якого ти стала не просто регіональним журналістом, а власним кореспондентом каналу ICTV?

— Збіг обставин. Я взагалі повинна була переїжджати вчитися до Литви. Я вступила на бюджет, треба було тільки подати документи. Так вийшло, що документи прийшли не всі, тож вступити вже не могла. В той час ми здружилися з журналісткою, що працювала на каналі до мене. Ми з нею займалися англійською разом. Коли дізналася, що не вступила до Литви — дуже засмутилася. І тут мені подзвонили з ICTV та за-

просили на роботу. Я так розумію Лера (попередня журналістка) порекомендувала мене собі взамін.

— Які основні задачі тележурналіста в роботі?

— Збір матеріалу, його перевірка та випуск кінцевого результату, перевірка фактів. Це, до речі, дуже важливо. Зараз цією проблемою страждають чимало журналістів. Оперативність, чим швидше — тим краще.

— Які головні поради для журналіста-новачка?

— У першу чергу не боятися. Але розуміти, що ти несеш дуже велику відповідальність. Це не той випадок, коли щось сказав, воно влетіло в одне вухо, з іншого вилетіло. Ти відповідаєш за формування певної думки. Ти повинен перевіряти та видавати обдумані речі. Інформаційна журналістика — це відповіді на питання

«що, де, коли». «Як та чому» — це аналітика. Але зараз у роботі вони все частіше є спорідненими, вони співпрацюють. Треба думати про те, що ти видаєш. Плюс — не губитися. Інформаційна політика у всіх видань різна, тому багато твоїх починань можуть присікти. Ти чи приймаєш правила гри, чи змінюєш їх.

— «Лайфхаки», що частіше за все використовуєш у своїй роботі.

— У мене зйомка, грубо кажучи, завтра. Я приблизно розумію, що там буде коїтися. Я сьогодні написала текст, а завтра зранку перед ефіром, коли його подавати на монтаж, я вже маю всі синхрони. Я знову пробіглася мигцем по тексту, виправила, що мені не подобається чи мене за ніч осинило, і все.

Фото з Facebook «Історія жінки» Катерини Венжарської

Хто знайде Кристину з мікрофончиком ICTV?

•Зіркові поради•

П'ЯТЬ СЕКРЕТІВ УСПІХУ ЖУРНАЛІСТА

Або як уникнути долі касира МакДональдс із вищою освітою

Про необхідні речі для успішної журналістської кар'єри ми поговорили з Оксаною Цибулею – продюсером Дніпровської філії Національної суспільної телерадіокомпанії. Сотні тисяч студентів щороку вступають до університетів і мріють у майбутньому працювати за фахом та отримувати мільйони. Чи є секрети, які допоможуть цього досягти?

Перший – «Вірити у свої сили, попри все». Завжди можна навчитися писати, головне – мати бажання. Якщо відчуваєте, що у вас вийде, то скоріше за все так і буде. Коли я вступала до університету, був конкурс публікацій. Я поїхала до газети, привезла тексти – це була моя перша спроба пера. Головний редактор газети «Преспанс» сказала: «Писати – не ваше. Тому журналістом не стати. Доки ви лише в 9 класі спробуйте щось інше». Тоді я все ж таки опублікувалася в іншій газеті. Але це було моє перше подібне зіткнення.

Я змінила достатньо місць ро-

боти. Це була і газета «Наше місто», і «МОСТ-Днепр», і 34 канал – на кожному місці були свої вимоги. Це необхідно враховувати. Майте на увазі, що в людини просто міг бути поганий настрій або дійсно діє інша редакційна політика. Можливо, в іншому місці ви справді знайдете собі застосування. Варто спробувати знайти своє, а не підлаштовуватися під когось. Я все ж таки вважаю себе інформаційником – це для мене цікаво. Хоча, спробувала себе багато в чому, єдине – не працювала на радіо.

Навчалася я у ДНУ ім. Олесь Гончара, але вступила не з першого разу. Це був мій найбільший провал. Із другої спроби мені вдалося зайняти бюджетне місце на факультеті журналістики.

Другий – «Цінність кожного журналіста у контактах». Те, що їх потрібно збирати – однозначно. Крім того, багато що зав'язано на особистих відносинах. Із людьми краще знайомитися особисто. Це стосується прес-служб і всіх інших

установ. Найприємніше і одночасно найважче в нашій роботі – спілкування.

Доволі часто журналісти не домовляються про інтерв'ю, а вимагають його. Журналіст на роботі – значить йому всі винні. Але у той самий час ми змушуємо людину відволіктися від власних справ. Ввічливість ніхто не відмінює. Так вірогідність, що з вами взагалі будуть розмовляти, набагато більша.

Прописна істина – «Перед інтерв'ю потрібно підготуватися». На практиці – час обмежено. Трапляється безліч форс-мажорних ситуацій, коли один журналіст заміняє іншого. Дізнатися про це за декілька годин до зустрічі – норма. Але майже в кожного зараз є кишеньковий мозок. Знайдіть хоча б загальну інформацію, щоб не задавати безглузких питань. Банальних також варто уникати. Чим загальніше запитання, тим більше шансів, що ви не отримаєте відповідь. Людина матиме лавірки, щоб відійти у сторону.

І ні в якому разі не запізнюйтеся. Цінують час інших.

Третій секрет – «Збирати більше інформації». Немає людей, які не вміють писати. Для мене дуже цінне вміння – добувати інформацію. Це найголовніше, чому навчає університет. Зараз багато відкритих джерел, і саме ця навичка допомагає мені у 80 % моєї роботи.

У кожного журналіста бувають ситуації, коли подаєш не зовсім вірну інформацію. Коли я вперше не була впевнена у новині, я перевірила її у двох джерелах. Потім опублікувала, адже розуміла, що вона матиме багато переходів. У результаті мені довелося писати спростування. Це виявилось набагато складніше. Якщо на новину я витратила буквально годину часу, то на її спростування – майже весь день.

Багато хто говорить про «страх чистого аркуша». У мене ця проблема вирішилася, коли я прийшла працювати у стрічку новин.

Нівелюються страхи, про це можеш навіть не думати. На задньому фоні чоловіку ампутують пальці, а я стою губи фарбую, тому що мені стендап писати треба, мені потрібно у кадрі якось виглядати. Мені вистачило чотири роки, щоб позбавитися від всіх страхів. Ти знімаєш похорони – ти не плачеш, знімаєш операцію – не співчуваєш. Емоцій немає.

– Чи вистачає часу на особисте життя?

– Як говорить мій чоловік, запорука наших міцних стосунків – те, що ми бачимося за добу час чи два. Коли ти регіональний журналіст – у тебе чіткий графік, часові рамки. Проте коли працюєш власним кореспондентом, справа змінюється. Коли була передвиборча кампанія, у нас не було двох місяців відпочинку та вихідних.

– Сто відсотків у роботі було безліч кумедних ситуацій. Розкажи про якусь.

– Це була зима. Було дуже

холодно, і ми з подругою були в кіно. Тут мені приходить повідомлення, що десь у Царичанському районі на трасі (не зрозуміло навіть де: немає не вказівок, нічого) в грузовика відривається причіп та летить у маршрутку. Там одночасно вмирає дев'ять людей. Когось госпіталізують. Там страшна історія, місиво, все як треба. Зібралися з оператором, водієм та поїхали у цю Царичанку. Якимось шляхами обхідними ми таки знайшли цю маршрутку. Все відзняли. Я потрапила додому о пів на п'яту ранку. Та вже о сьомій я була в лікарні, щоб зібрати всі матеріали для цього сюжету. Здавалось би, цей скажений день завершився. Мене забрав чоловік. Ми з ним поїхали за продуктами (не забуваємо, що я у мамі не тільки журналіст, а ще й господиня). Тільки-но покладали продукти на стрічку – дзвінок. Перевернулася маршрутка на Криворізькій трасі. Їдь. І все по новій.

Фото з Facebook Оксани Цибулі

Там усе по шаблону. Головне – набирати максимальну кількість інформації. Якщо її достатньо – ніякого страху немає. Ти починаєш писати все, що пам'ятаєш. Потім перечитуєш і знову переписуєш на новий лад.

«Потрібно працювати» – у цьому четвертий секрет успіху. Раджу не чекати закінчення університету, щоб почати працювати. На собі перевірено – роботу і навчання можна поєднувати.

Я почала працювати на 3-му курсі, навчалася на денному і при цьому отримувала підвищену стипендію. За наводкою Оксани Василівни Гудошник потрапила до Дніпровської державної телерадіокомпанії. Перший час працювала безкоштовно, щоб зрозуміти суть, чомусь навчитися. Відвідувала канал регулярно, тому могла закрити порожнечу, коли хтось хворів. Потім мене взяли на півставки, а згодом перевели на ранкові ефіри. Використовуйте всі можливості, які з'являються.

Я б не радила біржі копірай-

тингу. Це малооплачувана робота, що займає багато часу і геть убиває бажання писати. Хороші журналісти на приватних каналах можуть розраховувати на високу оплату праці. Все залежить від твоїх професійних якостей.

П'ятий і останній секрет – «Варто в більшій мірі концентрувати свою увагу на реальності, а не теорії». Як на мене, всі книги засновані на натхненні. Ти прочитаєш – промотивуєшся – все. У свій час я прочитала книгу «В окопах Сталінграду» про воєнного журналіста й так обрала майбутню професію.

Кожен, хто вже певний час працює у будь-якій сфері, має свій маленький успішний кейс. Але всі ми розуміємо, що взагалі це був чудовий збіг обставин. Не завжди його можна повторити. На моєму шляху мені траплялися хороші керівники. Вони бачили, чого я хочу досягти і тому усіляко допомагали.

Аліса Литвинова

Фото з Facebook Оксани Цибулі